Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919 — ΕΤΟΣ Ιον ΑΡΙΘ. 16

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 10.— Ἑξάμ. δρ. 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 15.— » » 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ μηνιαῖαι συνδρομαὶ ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΕΛΙΣ ALBUM

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Όσα έγραψα εἰς τὸ προηγούμενον περὶ τῆς tendance *καὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς «Σφαίρας» εὗρον ζωηρὰν τὴν ἀπήχησιν μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν, πολλὰ δὲ γράμματα σχετικὰ καὶ γεμᾶτα ἐνθουσιασμὸν ἔλαβα. Ἰδιαιτέρως θερμὸν εἶνε τοῦ κ. Βὶλ Ἄστρογλου, ὁ ὁποῖος ἐξαίρει τὴν αὐτοπεποίθησιν μὲ τὴν ὁποίαν τὸ περιοδικὸν χαράσσῃ τὸν δρόμον του μέσα εἰς τὰ ἐρείπια «ἀρχῶν ἠρειπωμένων, ἰδεῶν συντετριμμένων καὶ δογμάτων ἐρρακωμένων». Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους πολύ. Δὲν πρόκειται ὅμως νὰ εὐχαριστήσω ἐπίσης, ἀντιθέτως θὰ ἤθελα, ἐὰν ἤξιζε τὸν κόπον, νὰ δώσω τὸν προσήκοντα χαρακτηρισμὸν εἰς τὸν κ. Ἀχιλλέα Λ. Καταφυγιώτην, φοιτητὴν Νομικῆς, ὁδὸς Πειραιῶς ἀριθ. 41, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὸν φιλολογικὸν διαγωνισμὸν μοῦ ἔστειλε τὸ πασίγνωστον ἀπόσπασμα ἀπὸ τοὺς «Ἐλευθέρους πολιορκημένους» τοῦ Σολωμοῦ, «ὁ Ἀπρίλης μὲ τὸν Ἔρωτα χορεύουν καὶ γελοῦνε κτλ.». Ὁ αὐτὸς μοῦ εἶχε στείλῃ προηγουμένως, ὡς δικό του ποίημα, τὸ «Μητέρα δός μου μίαν εὐχὴ» κλπ. Ἀξιόλογος ποιητής!*

Ἔργα τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἐνεκρίθησαν τῶν κ. κ. Δουνάκη «Ἡ σκέψις τοῦ ναύτη», Μάνου Κέλα «Φρύνη» καὶ Γ. Κατσούλη «Στὴν Ἀμαρυλλίδα». Τοῦ τελευταίου ἂν δὲν ἐνέκρινα καὶ τὸ δεύτερον, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ καλόν, ὅπως καὶ τὸ πρῶτον, εἶνε μόνον δι' ἔλλειψιν χώρου. Ἀπὸ ὅσα μοῦ ἔστειλεν ὁ κ. Ν. Λέρνης θὰ δημοσιευθοῦν μερικά, τὰ καλλίτερα. Τὸν ἐκ Πειραιῶς κ. ποῦ μοῦ ἔστειλε τὸ εὐθυμογράφημα «Δαχτυλίδι, γελέκο, παπούτσια» πληροφορῶ ὅτι τοῦτο, ἀνεξαρτήτως τοῦ Σμυρναϊκοῦ περιβάλλοντος ποῦ τοῦ προσέδωσε, εἶνε κατὰ τὰ λοιπὰ κοινότατα γνωστόν. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἐπαναλάβῃ τὰς τοιούτου εἴδους εὐφυολογίας. Ἡ «Ἰωάννα» του, ὅπως ὅλα τὰ μὴ ἐγκρινόμενα, ἔλαβε τὴν γνωστὴν πρὸς τὸ καλάθι ἄγουσαν, ὥστε νὰ μὴν εἶνε δυνατὸν νὰ τοῦ ἐπιστραφῇ. Ὁ κ. Στ. Μάγνης εἶνε ἄξιος συγχαρητηρίων διὰ τὴν εἰλικρίνειαν μὲ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφει καὶ ἡ ὁποία ἀποδεικνύει ὅτι ἐθεράπευσε τὸ ἐλάττωμα ποῦ εἶχε. Τὰ δύο τραγούδια, ποῦ μοῦ στέλλει τώρα, εἶνε πολὺ ὑποκειμενικὰ καὶ δὲν παρέχουν γενικὸν ἐνδιαφέρον. Ἐπίσης τῶν κ. κ. Εὐαγ. Τσ. καὶ Λ. Πετροπουλάκη. Τοῦ κ. Ε. Δημοπούλου δὲν εἶνε κατάλληλον διὰ τὴν «Σφαῖραν». Τῶν κ. κ. Κ. Χατζιώτη, Ν. Τσακαλάκη, Γκιώνη καὶ Μποναρ εἶνε μεγάλα. Ὁ κ. Δ. Μπερδέσης νομίζει ὅτι δὲν ἔχω ἄλλη δουλειὰ παρὰ ν' ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του. Καὶ τί μ' ἐρωτᾷ; Ἂν γίνονται δεκτὰ πρὸς δημοσίευσιν πεζὰ κομμάτια. Μὰ πρὸς Θεοῦ! Δὲν ἔγραψα τόσες φορές; Ὅ,τι ἔχετε στέλλετέ μου το, ἂν εἶνε πολὺ-πολὺ σύντομο, καὶ ἂν εἶνε καὶ καλὸ ταυτοχρόνως θὰ ἐγκρίνεται. Χρειάζονται περισσότεραι ἐξηγήσεις; Αὐτὰ καὶ διὰ τοὺς κ. κ. Δ. Κυριακίδην καὶ Κόμητα Μοντεχρῆστον. Τοῦ κ. Γ. Δ. Ταγκοπούλου τὸ ἕνα μεγάλο, τὸ ἄλλο καλογραμμένο, ἀλλὰ μποροῦσε νὰ πῇ κάτι οὐσιωδέστερον μέσα στὸν ἴδιο χῶρο χωρὶς πολυλογίες. Ὁ κ. Τουφεξῆς δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἄπληστος. Ἐνεκρίθη ἕνα ἔργο του, ἂς περιμένῃ νὰ δημοσιευθῇ κ' ἔπειτα ἂς ξαναστείλῃ. Ὁπωσδήποτε καλά, ἀλλ' ὄχι ἄξια δημοσιεύσεως ὅσα μοῦ ἔστειλαν οἱ κ. κ. Ν. Γρυπονησιώτης (γιατὶ δὲν προσέχει;), Χ. Σταυρόπουλος, Ἀντ. Δ. Κ., Θ. Καφετόπουλος, «Φάσμα Ζωῆς». Δέρλιγκ καὶ Η. Ξανθάκης, τοῦ τελευταίου ἡ δευτέρα στροφὴ ἀδικεῖ πολὺ τὴν πρώτην, ποῦ εἶνε καλή.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ἀπὸ τὰ «Λίγα Τραγούδια»

ΜΕΘΥΣΙ ΤΡΕΛΛΟΥ

Ἀπ' τὴ σάρκα λιγωμένος' χλωμιασμένος
σὰν σουδάρι
τὸ στερνό μου ρουφᾷς αἷμα μ' ἕνα βλέμμα
στὸ κλινάρι.

Ζῇς; Πεθαίνω! γελᾷς; γέλα! πάλιν ἔλα...
σὲ κομμάτι
θὰ ξαπλώνουν, σὰν σκοτάδια, τὰ σημάδια
στ' ὥριο μάτι.

Μελοστάζεις κι' ἀνασαίνω, δὲν χορταίνω.
Θὲ νὰ γείρω
στ' ἀνθογυάλι, νἀπομείνω, νὰ σοῦ πίνω
κάθε μῦρο...

Ροδοσάρκες ἀγκαλιάζουν κι' ἀλαφιάζουν
καρδιοχτύπια
Φῶς! Σκοτάδια! ρόδων μῦρα σὲ πλημμύρα
ἤπιες κι' ἤπια...

Μ. Μ. Δαμιράλης

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ἔλαβα ἕνα γράμμα, τὸ ὁποῖον ὡς κάμνων σοβαρὰς πνευματιστικὰς ἀποκαλύψεις, σπεύδω νὰ τὸ παραδώσω εἰς τὴν δημοσιότητα.

Ἀλλὰ προηγουμένως ὅμως νὰ σᾶς συστήσω τὸν γράφοντα.

— Ὀνομάζεται Μακάριος Χ. καὶ παρ' ὅλον τὸ καλογηρικόν του ὄνομα, εἶνε ἄνθρωπος φροντίζων περισσότερον περὶ τῆς παρούσης ζωῆς παρὰ περὶ τῆς μελλούσης. Ἔμπορος ἀποικιακῶν καταδικασθεὶς τετράκις ἐπὶ αἰσχροκερδείᾳ καὶ εἰς ἀπάντησιν πρὸς τοὺς μηνυτάς του, κτίσας τρία τριώροφα μέγαρα. Ἐγκατεστάθη λοιπὸν εἰς τὸ ἕν, μετὰ τῆς συμβίας του. Διότι ἔχει καὶ συμβίαν, πάλαι ποτὲ ὑπηρέτριαν καὶ ἤδη κυρίαν ὑπηρετριῶν. Ἡ κυρία του ἀρκετὰ ὤμορφη, περιβαλοῦσα τὰ δύο της κούτσουρα διὰ μεταξίνων περικνημίδων, ἔκρινε καλὸν νὰ ἀποκτήσῃ καὶ φίλον, νεαρὸν κύριον, ὅστις νὰ νέμεται τὰς μεταξοντυμένας αὐτὰς κνήμας.

Ἀλλὰ τὰ περαιτέρω τὰ λέγει ἡ ἐπιστολή.

«Κύριε Περαστικέ,

Ἐγὼ ὡς τὰ τώρα ἤξερα πῶς ὁ ἄνθρωπος ἔχει μιὰ ζωὴ μόνο. Καὶ γι' αὐτὸ τήραγα κι' ἐγὼ ὅπως-ὅπως νὰ ζήσω λιγάκι καλὰ τὴ ζωὴ τούτη. Ἐννοεῖς λοιπὸν μὲ κάτι ἐμπόριο, κάτι ὁ πόλεμο; κατώρθωσα καὶ ἀπόχτησα λίγα ψιλά. (Κάνα-ἑκατομμύριο). Τίμια ὅμως. Ὅλα κι' ὅλα. Κάτι ἐχθροί μου μὲ κατάγγειλαν κάμποσες φορὲς καὶ γιὰ αἰσχροκέρδεια, ἀλλὰ τέλος πάντων, ἕνα ἑκατομμύριο εἶνε αὐτό, γιὰ νὰ μαζευτῇ μπορεῖ νὰ ἔγινε καὶ κάτι στραβό. Δὲ χάλασε ὁ κόσμος. Ἐννοεῖς ὅμως ἐφρόντιζα καὶ γιὰ τὴ ψυχή μου. Κάθε Σάββατο δίνω ἀπὸ μιὰ δεκαροῦλα σὲ δυὸ-τρεῖς ζητιάνους. Οἱ γειτόνοι μοῦ λέγανε πῶς ἡ συμβία μου ἡ Εὐτέρπη, ἀπὸ ὅταν ἐπλουτίναμε κι' ἔβαλε μεταξωταῖς κάλτσαις, ἔγινε κι' αὐτὴ λίγο ψυχικάρα καὶ συμπονεῖ τὸν πλησίον. Ἔξαφνα ἔμαθα πῶς λένε ὅτι ὑπάρχει ζωὴ καὶ πέραν τοῦ τάφου. Ἔτρεξα ἀμέσως, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ κι' ἀγόρασα ἕνα τάφο ἰδιόκτητο. Ποῦ ξέρεις... Ἐγὼ γράμματα δὲν ξέρω. Γραμμάτια μόνον ἀπέχτησα, καὶ μοῦ χρεωστᾶνε. Ἄρχισα λοιπὸν νὰ ρωτάω γι' αὐτὴ τὴν «πέραν τοῦ τάφου ζωή», γιατὶ ξέρεις στὸ μαγαζὶ ἔχω πολὺ πρᾶμμα καὶ ἔτσι, ἅμα πεθάνω, δὲν θὰ χαθῇ. Θὰ τὸ πουλήσω στὴν πέραν τοῦ τάφου ζωή, γιατὶ ἐννοῶ νὰ μένω καὶ τότε παντοπώλης. Ἐρώτησα λοιπὸν ἕνα τελειόφοιτον, ὁ ὁποῖος ἔρχεται σπίτι μου. Αὐτὸς παραδίδει γαλλικὰ στὴν Εὐτέρπη—τὴ γυναῖκα μου—ἡ καλλίτερα, ὅπως λέει ἕνας γείτονάς μου, περὶ διὰ γραμμάτου, «ἡ γυναῖκα μου παραδίδεται ἀ-λὰ-γαλλικὰ εἰς τὸ φοιτητή.» Τὸ ἴδιο εἶνε. Καὶ αὐτὸς μοῦ τὸ ἐβεβαίωσε. Μοῦ εἶπε μάλιστα ὅτι κουνιοῦνται καὶ τὰ τραπεζάκια. Αὐτὸ ἦτον χοντρό. Ἐγὼ γέρασα μπακάλης καὶ εἶχα στὸ μαγαζὶ τόσα τραπεζάκια. Κανένα ποτὲ δὲν σηκώθηκε, ἔξω ἀπὸ μιὰ φορὰ ποῦ σηκώθηκαν ψηλὰ δύο, μαζὺ μὲ τὴς καρέκλες, γιατὶ τἄκαναν θάλασσα κάτι μεθυσμένοι. Ἦρθε λοιπὸν ὁ φοιτητὴς τὸ βράδυ στὸ σπίτι, ἐκαθίσαμε κι' οἱ τρεῖς γύρω σένα τραπεζάκι, ἀκουμπήσαμε τὰ δάχτυλά μας καὶ ἐπεριμέναμε.

—Ρώτα κὺρ-Μακάριε τί θέλει; εἶπε ὁ φοιτητής.

Ἐγὼ σκέφτηκα νὰ ρωτήσω γιὰ τὰ ὄσπρια ἂν θανέβουνε, καὶ πόσο θὰ ἔχῃ τὸ νέο φορτίο ὁ μπακαλιάρος. Γιὰ νὰ κολακέψω ὅμως τὴν γυναῖκα μου, ρώτησα «ἂν μὲ ἀγαπάῃ πολὺ ἡ Εὐτέρπη μου»! Ἔτσι ἐπειδὴ δὲν εἶχα καὶ πεποίθησι στὰ κοροφέξαλα τοῦ τραπεζιοῦ, εἶπα, ἂς βεβαιωθῶ πρῶτα πῶς μιλάει σοβαρὰ τὸ τραπέζι, γιὰ τὴν τιμὴ τῆς συζύγου μου κι' ἔπειτα ρωτῶ γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ μπακαλιάρου.

Τὸ τραπεζάκι ἐχοροπήδησε:

— Σὲ λατρεύει!.. μοῦ ἀπαντᾶ τὸ πνεῦμα τῆς πεθερᾶς μου.

Ἐγὼ τἄχασα! Μωρὲ πῶς κουνιέται μόνο του. Ἐξαναρώτησα:

— Μήπως τὰ ψήνει μὲ κανέναν;

— Ἂ μπά, μπά! Τί λές!... ἀπαντᾶ τὸ τραπεζάκι. Ἀλλὰ χοροπήδαγε τόσο ζωηρὰ ὥστε ἐφοβήθηκε τὸ πνεῦμα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα μήπως τὸ κουνάει κανεὶς ἀπὸ κάτω. Σκύβω ἄξαφνα γιὰ νὰ ἰδῶ καὶ τί βλέπω;... Φρίκη. Τὰ ποδάρια τῆς γυναῖκας μου—μὲ σηκωμένο ὡς τὸ γόνατο τὸ φουστάνι, ἀνακατωμένα τόσο πολὺ μὲ τὰ ποδάρια τοῦ φοιτητῆ ὥστε...δὲν μπορούσανε νὰ ξεμπλέξουνε. Ἁρπάζω τὸ τραπεζάκι καὶ βάζω τοῦ κυνήγου τὸν κ. φοιτητή. Ἔπειτα διεπληκτίσθην καὶ μετὰ τῆς συμβίας. Λυπᾶμαι μόνο ποῦ δὲν πρόφθασα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς σκρόφας τῆς πεθερᾶς μου, νὰ τοὔδειχνα...Αὐτὴ λοιπὸν θὰ εἶνε καὶ ἡ πέραν τοῦ τάφου ζωή; Καλὰ ποῦ τὤμαθα. Πρὶν πεθάνω θὰ πάρω διαζύγιο!

Μεθ' ὑπολήψεως Μακάριος Χ.»

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

Περαστικὸς

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαρροι)

Ἀγωνισαμένου
σμερδαλέως
καὶ ἡττησάμενος
γενναίως
τὸν ἀντίπαλον ἐχθρικῶς,
μὲ ἀπήγαγον ἐν τῷ φρέσκῳ
ἤγουν τμηματικῶς,
τὸ ὁποῖον
ἄνεφ ἀποχρῶν αἰτίων.
Καθότι ὑπαγαίνων
ὀψὲ νυκτερινῶς
εἰς τὸ ὀσπιτιόν μου
δύο ἀνὴρ ἐπέπεσον
κατενώπιόν μου.
Ἐγὼ γοῦν ἐκλαβοὺς
οὕτους διὰ κακοποιοὺς
ληstαρχολωποδυτικούς,
οἵτινες ἐβούλοντο παρεῖν νὰ ὑπάρχοντά μου,
ἀνήγειρον τὴν ὀμβρέλλαν μετ' ἅπαντα τὰ δυνα-
[τά μου,
καὶ ἔπληξον μεθ' ἅπτης τὸν ἓν κρανιακῶς.
Ἀλλ' οὗτος ἀπηντῶν ἔτυψέ με γρονθοκοπηματικῶς
καταπροσώπως τε καὶ σιαγονιτίως [τικῶς
θραυσὼν μοι ἕνα ὀδοῦν. Καὶ ὁ δέπτερος μαγ-
[κουραίως
κατεμέτρησέ μοι τὰς πλευρὰς ἐπακριβοδικαίως.
Ἀνδεπεξερχόμενος διὰ τῆς ὀμβρελὸς ἐρρωμένως
οὐχ ἔασέ με καταφθὰς χωροφύλακος παρωπλι-
[σμένος
ἀνταποδοῦναι τὰς τύψεις. Συλληψὼν τοὐνανδίον
ἀμφοτέρους καὶ τοὺς τρεῖς μετὰ κραυγῶν ἀγρίων
μετεκόμισεν ἡμᾶς εἰς πλησιόχωρον ἀστυνομίαν,
ὅπου παρήλθομεν ἐν μπουδρουμίῳ νύκταν μίαν.
Τὸ ὁποῖον
κατέμαθον καὶ τὴν φθειροῦν νῦν εἰς τὸ γερατεῖον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ ΣΑΣ

Ρίψατε εἰς ἕνα κατσαρολάκι ἕνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ τριμμένη κόρα ψωμιοῦ, σκεπάσατέ τα μὲ ἕνα ποτῆρι γάλα, καὶ ἀφήσατέ τα ἀπάνω σὲ σιγανὴ φωτιὰ ἕως ὅτου φουσκώσῃ τὸ ψωμί, καὶ τὸ μῖγμα ζεσταθῇ ἀρκετά. Προσθέσατε κατόπιν μισὸ φλυτζάνι τριμμένο τυρί, ὀλίγην μουστάρδα, ἁλάτι καὶ πιπέρι καὶ δυὸ αὐγά. Κτυπήσατε τὸ ὅλον καλὰ ἕως ὅτου ἀνακατευθῇ καὶ ἀφοῦ τὸ τοποθετήσετε εἰς ἕνα μικρὸ ταψὶ στείλατέ το εἰς τὸν φοῦρνον.

Ὅταν μαγειρεύετε παληὰν κότταν ἢ διάνον, διὰ νὰ δοκιμάσετε ἐὰν ἔβρασε διαπεράσατε μὲ ἕνα πηροῦνι τὸ πόδι της. Ἐὰν τὸ πηροῦνι περάσῃ εἰς τὸ ἄλλο μέρος μὲ εὐκολίαν σημεῖον ὅτι ἡ κόττα ἔβρασε ἢ ἐψήθη. Τὸ πόδι εἰς τὰ πουλερικὰ εἶνε τὸ πλέον σκληρὸν μέρος ὅλου τοῦ σώματός των, καὶ ὅταν αὐτὸ καταστῇ τρυφερὸν τότε ὅλον τὸ σῶμα της εἶνε καλὰ βρασμένο. Ἡ μέθοδος αὐτὴ δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῶν πουλιῶν ποῦ μαγειρεύετε, διότι καὶ μικρὰ πουλιὰ πολλάκις ἐνδέχεται νὰ ἔχουν κρέας σκληρόν.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΟΝΗ

Ἐπειδὴ πολλοὶ μᾶς ἐρωτοῦν σχετικῶς, εἰς τοὺς ὅρους τοῦ προκηρυχθέντος δημοψηφίσματος πρὸς ἀνάδειξιν τῶν ὡραιοτέρων Ἑλληνίδων, τοὺς ὁποίους ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, πρέπει νὰ προστεθῇ ὅτι ἡ προθεσμία θὰ λήξῃ ἀκριβῶς τὴν 13ην Ἰουνίου, ἑπομένως μόνον ὅσαι ψῆφοι φθάσουν μέχρι τότε εἰς τὰ γραφεῖα μας θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει. Ὅσον διὰ τὸ καλλιτεχνικὸν ἄλμπουμ, τὸ ὁποῖον θὰ περιλάβῃ τὰς εἰκόνας τῶν βραβευθησομένων, αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐκδόσεώς του θὰ κανονισθοῦν μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ δημοψηφίσματος.

ΔΑΚΡΥ

Τοῦ πόνου εἶσαι δάκρυ τὸ ξεχείλισμα,
τῆς λύπης ἡ βουβὴ παρηγοριά,
στὴν εὐτυχία, στὴν χαρὰ τὸ γλυκοφίλημα,
ἐσὺ στὴν λύπη, ἐσὺ καὶ στὴ χαρά.

Φ. Μαυρογένης

Νέα ἀναβολὴ

Ἕνεκα τοῦ συμβάντος εἰς τὸν κ. Ἀγκαθάγγελον ἀτυχήματος, τὸ ὁποῖον ἀφηγεῖται εἰς τὴν οἰκείαν του στήλην, παρέστη ἀνάγκη νὰ ἀναβληθῇ καὶ πάλιν ἡ συγκληθεῖσα συνέλευσις τῶν συνεργατῶν μας εἰς τὰ γραφεῖά μας.

ΕΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΕ ΚΟΣΜΟΥΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥΣ

ΑΙ ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ ΜΙΑΣ ΜΟΡΦΙΝΟΜΑΝΟΥΣ

Τὸ δεύτερον πλῆγμα

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κατὰ τὰς 8 σηκώθηκα ἔβαλα τὴ ρόμπα μου καὶ κατέβηκα στὴν τραπεζαρία. Ὁποία νέα ἀγωνία μὲ περίμενε πάλι ἐκεῖ! Εὑρῆκα τὸν ἄνδρα μου ὄρθιο μπρὸς στὸ τραπέζι, καί, μόλις μπῆκα, νὰ μὲ κυττάξῃ μ' ἕνα μάτι ἀνήσυχο, ἐξεταστικὸ κι' ὀλίγο ἀγριεμμένο. Στὰ χέρια του κρατοῦσε ἕνα χαρτὶ ἀνοιχτό.

— Ἔσση, μοῦ εἶπε, τί σημαίνει αὐτό; Πῶς ἀφίνεις καὶ μεγαλώνουν τόσο οἱ λογαριασμοὶ τῆς μοδίστρας σου; Εἶνε τερατῶδες...ἕνα τέτοιο ποσό!...

Ἔκλινα πίσω λίγο τὸ κεφάλι κ' ἔκλεισα τὰ μάτια, γιατὶ νόμισα πῶς ἐμπρός μου ὅλος ὁ κόσμος ἐστροβιλίζετο. Ἡ καρδιά μου ἐπήγαινε νὰ σπάσῃ, τὰ γόνατά μου ἐλύγιζαν, νόμιζα πῶς ἐμπρός μου ἄνοιγεν ἡ γῆ γιὰ νὰ μὲ καταπιῇ. Μὰ σὲ μιὰ στιγμή, δὲν ξέρω κ' ἐγὼ πῶς βρῆκα θάρρος κ' εἶπα:

— Μὰ πῶς ἐτόλμησες καὶ ἄνοιξες γράμματα ποῦ μ' ἀνήκουν; Ποῦ βρῆκες αὐτὸ τὸ δικαίωμα, παρακαλῶ; Τί περιέργεια εἶνε αὐτή;

Ὅσο μιλοῦσα, ἡ φωνή μου γινώταν ἐντονωτέρα κ' εἶχε κἄποιον τόνο ὀργῆς.

— Ἐξ ἄλλου αὐτὸς εἶνε ἕνας παληὸς λογαριασμός, προσέθεσα. Ἡ Σερὶζ ἔχει πληρωθῇ.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν πολὺ σοβαρό.

— Συγχώρησέ με, Ἔσση, μοῦ εἶπε. Δὲν εἶμαι καθόλου περίεργος, μὰ ὁ λογαριασμὸς ἐστάλη σὲ μένα ἀπ' εὐθείας, καὶ ὅταν εἶδα τὸ ποσόν, σοῦ ὁμολογῶ, ἐτρόμαξα.

Ἐπῆρα τὸ χαρτὶ μὲ θυμὸ ἀπ' τὰ χέρια του.

— Κἄποιο λάθος συμβαίνει, εἶπα. Ἡ Σερὶζ δίχως ἄλλο θὰ τρελλάθηκε. Γιατὶ τὴν ἔχω πληρωμένη. Θὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ ἀμέσως, νὰ μοῦ πῇ τί σημαίνουν ὅλα αὐτά.

Μὰ αἰσθανόμουν τὴν καρδιά μου νὰ λιποθυμῇ, καὶ τὴν ψυχή μου νὰ ὑποφέρῃ. Ἂν ὁ Τέντυ εὕρισκε τὸ λογαριασμὸ τῆς Σερὶζ ὑπερβολικό, καὶ μοὔκανε τετοια σκηνή, τί θἄλεγε ἂν ἀντελαμβάνετο πῶς ἔλειπαν τὰ κοσμήματα; Καθὼς προχωροῦσα πρὸς τὸ παράθυρο, εἶδε τὸ πρόσωπό μου στὸ φῶς.

— Ὦ! ἀγαπημένη μου Ἔσση, εἶπε. Τί ἔχεις; Δὲν αἰσθάνεσαι καλά; Γιατί εἶσαι τόσο ὠχρά;

— Δὲν εἶνε τίποτα, εἶπα βιαστικά. Τὸ κεφάλι μου πονεῖ λιγάκι σήμερα.

Ἔτρεμα ἀπ' τὸ φόβο μήπως ἀνακαλύψῃ κι' ἄλλα πράγματα.

— Νομίζεις ὅτι θὰ μπορέσῃς νὰ πᾶμε τὸ βράδυ στὴν ἑσπερίδα; ρώτησε μὲ πολλὴν τρυφερότητα. Ἂν δὲν μπορῇς, νὰ μείνωμε σπίτι, παιδί μου!

— Κάθε ἄλλο, εἶπα. Θὰ πᾶμε. Ὡς τὸ βράδυ θἆμαι καλά. Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῇς, ἀγαπητέ μου!

Μὲ φίλησε, καὶ μιὰ στιγμὴ ποῦ μὲ κρατοῦσε καὶ μ' ἔσφιγγε μὲ ἀγάπη στὴν ἀγκαλιά του, μοῦ ἦρθε μιὰ ἐπιθυμία νὰ τοῦ ὁμολογήσω ὅλα. Μὰ ἔξαφνα:

— Θὰ μοῦ κάνῃς μιὰ χάρι; μὲ ρώτησε.

— Ὅ,τι θέλεις, ἀγαπητέ μου, τοὖπα.

— Νὰ φορέσῃς ἀπόψε τὸ περιδέραιό σου μὲ τοὺς σμαράγδους. Ξέρεις πόσο τρελλαίνομαι γι' αὐτό... Θὰ λάμπῃς μ' αὐτό, πάλι, ἀπόψε, στὴν ἑσπερίδα.

Μ' ἔπιασε ζάλη ἀπὸ τὸ φόβο. Τὸ περιδέραιο μὲ τοὺς σμαράγδους εἶχε κι' αὐτὸ ἐνεχυριασθῇ...

Ἕνας ποῦ ἔζησε πολὺ μέσα στὴν ἀριστοκρατία, μαθαίνει νὰ κρύβῃ τὰ αἰσθήματά του. Ἔτσι κ' ἐγὼ κατώρθωσα ν' ἀποκρύψω τὴν ταραχή μου ἀπὸ τὸν Τέντυ καὶ μὲ ἕνα πρόθυμο χαμόγελο στὰ χείλη τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι θὰ φοροῦσα τὸ περιδέραιο μὲ τοὺς σμαράγδους. Ὕστερα ἀνέβηκα στὴν κάμαρά μου. Ἕνας φόβος, φόβος ἀπερίγραπτος ἔσφιγγε τὴν καρδιά μου.

Ὡς τόσο ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐπήγαμε στὴν ἑσπερίδα χωρὶς νὰ φορέσω τὸ περιδέραιον. Κατὰ παράδοξη τύχη ὁ ἄνδρας μου δὲν ἀντελήφθη πῶς δὲν τὸ φόρεσα. Ἤμουν τόσο μαγευτικὰ ντυμένη ὥστε ὁ Τέντυ δὲν ἀντελήφθη τὴ λεπτομέρεια. Μὰ τὴν ἑπομένην ἀνεγνώρισα ὅτι κἄτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ γιὰ νὰ ἐπαναφέρω τὸ περιδέραιο στὴν θέσι του ἢ τοὐλάχιστον νὰ κάμω ἕνα ψεύτικο ὅμοιο. Ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, καὶ ἔπρεπε πάσῃ θυσίᾳ νὰ ταὔρω. Ἐπῆγα στὴν Λαίδην Α... γιὰ νὰν τὴ συμβουλευθῶ.

— Ὦ! παιδί μου; εἶπε. Ὅλες εἴμαστε στὴν ἴδια κατηγορία. Ἡ ἔλλειψις αὐτὴ τῶν χρημάτων εἶνε μία ἐπιδημία τῆς μόδας αὐτὴν τὴν ἐποχή. Μὰ εἶχα τύχη αὐτὲς τὴς μέρες, ἐπρόσθεσε. Κέρδησα ὀγδόντα λίρες χθές.

Τὴν κύτταζα μὲ ἔκπληξι:

— Στὸ μπρίτζ; ἐρώτησα.

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι ἀρνητικῶς.

— Καὶ ξέρεις; Τἄδωσα σχεδὸν ὅλα καὶ προμηθεύθηκα ἕνα κουτάκι...ἐννοεῖς τί... Τὸ ἀγόρασα ἀπὸ ἕναν μικροέμπορο κάτω στὴν Κινέζικη Ἀγορά.

Ὥρμησα ἀπάνω της, τὴν ἀγκάλιασα καὶ τὴν ἱκέτευσα, σχεδὸν τῆς φίλησα τὰ πόδια νὰ μοῦ δώσῃ λιγάκι ἀπὸ τὸ περιεχόμενο ἐκείνου τοῦ κουτιοῦ. Ἐκείνη ἐχαμογέλασε.

— Θὰ σοῦ πῶ τί θὰ κάνῃς, μοῦ εἶπε. Θὰ σοῦ δώσω ἕνα συστατικὸ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Εἶνε Κινέζος. Καὶ πουλᾶ καὶ ὄπιο, ἀκόμα. Κάπνισες ποτέ σου ὄπιο;

Καὶ μὲ κύτταξε σαρκαστικά.

— Ποτέ, ἀπάντησα. Ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία μου γιὰ τὴν κοκαΐνη ἦταν τόσο φλογερὴ ὥστε νὰ μὴ θέλω νὰ δοκιμάσω μιὰ νέα ἡδονή.

— Στοιχίζει πολύ, παρετήρησε. Γιατὶ δὲν ἔρχεσσι μαζύ μου; Κέρδισα 80 λίρες σοῦ λέω. Δὲν ξέρεις τί μαγευτικὸ παιγνίδι εἶνε ἡ ρουλέττα.

Κ' ἦρθε πιὸ κοντά μου.

— Ἂν κερδίσῃς... θὰ μπορέσῃς νἄχῃς...ξέρεις τί, ἐψιθύρισε.

Μία πυρετώδης ἔξαψις ἔλαμψε στὰ μάτια της, κ' αἰσθάνθηκα νὰ μὲ καταλαμβάνῃ, σὰ μιὰ κολλητικὴ ἀρρώστια, ἡ ἐπιθυμία νὰ κερδίσω κ' ἐγὼ χρήματα, ὄχι τόσο γιὰ νὰ πληρώσω τὰ χρέη μου ὅσο γιὰ ν' ἀποκτήσω περισσότερη κοκαΐνη. Τὴν παρεκάλεσα, λοιπόν, νὰ μὲ πάρῃ μαζύ της ἐκεῖνο τ' ἀπόγευμα, κ' ἐκείνη ἐδέχθη προθύμως.

⁂

Δὲ σᾶς ἀνέφερα ἀκόμη γιὰ τὸ ἀγαπημένο μου κοριτσάκι, τὴ Μαρία μου. Τὴν ἀγαποῦσα πολύ, καὶ ἂν ποτε σκεπτόμουν πόσο ὀλέθριο εἶνε τὸ πάθος στὰ ναρκωτικά, ἦταν ὅταν τὴν ἔπαιρνα στὴν ἀγκαλιά μου. Τότε, μὲ τὸ μικρὸ καὶ τρυφερὸ κορμάκι του ἀπάνω στὴν ποδιά μου, ἀντελαμβανόμουν ὅλο τὸ αἶσχος μου, τότε μόνον αἰσθανόμουνα νὰ ἀνεβαίνουν στὰ μάτια μου πύρινα δάκρυα μετανοίας καὶ θλίψεως. Τὸ δυστυχισμένο μου τὸ παιδάκι!

Ἀλλοίμονο! Οἱ δεσμοὶ τῆς Κοινωνίας δὲν ἀφήνουν παρὰ λίγες εὐκαιρίες στὴς μητέρες νὰ περνοῦν περισσότερες ὧρες μὲ τὴν συντροφιὰ τῶν παιδιῶν τους, ἀλλὰ πολλὲς φορές, ὅταν ἐπέστρεφα σπίτι πολὺ ἀργὰ τὴ νύχτα, ἀπὸ καμμιὰ ἑσπερίδα ἢ χορό, κουρασμένη, ἀνέβαινα ἀπάνω στὴν καμαροῦλα του μιὰ στιγμή, καὶ ἔσκυβα ἀπάνω στὸ κοιμισμένο ἀγγελικό του προσωπάκι, μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα δάκρυα, μὲ ἕναν πόνο βαθὺ στὴν καρδιά μου. Τ' ἀγαποῦσα...Ὁ Θεὸς μόνο ξέρει πόσο τ' ἀγαποῦσα, καὶ ὅμως τὸ ἄφηνα, τὸ κακόμοιρο, γιὰ τὸ εὔθυμο κ' ἐλαφρόμυαλο πλῆθος ποῦ ἀποτελεῖ μιὰ κοσμικὴ συναναστροφή.

Εἴχαμε συμφωνήσῃ νὰ γευματίσωμε μὲ τὴ Λαίδη Α... στὸ Κάρλτον, καὶ μιὰ στιγμὴ πρὶν φύγω πετάχτηκα ἀπάνω γιὰ ν' ἀποχαιρετήσω τὸ παιδάκι μου. Ἡ τροφὸς ἦρθε πρὸς προϋπάντησίν μου μὲ ταραγμένα μάτια.

— Βγάζει ἕνα δοντάκι, κυρία, εἶπε, κ' ἔχει λίγο πυρετὸ σήμερα. Εἶνε ἀνήσυχο πολύ. Ἐτηλεφώνησα πρὸ ὀλίγου στὸ Δόκτωρα Σάνδερς, νἄρθῃ νὰ τὸ ἰδῇ.

— Ἔκανες πολὺ καλά, τῆς εἶπα καὶ προχώρησα μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἐπῆρα τὸ παιδὶ στὰ χέρια μου, καὶ τοῦ μίλησα καὶ τοὔδωσα φιλιά. Ἄχ! δὲν εἶχε καμμία διάθεσι τὸ μωρό μου. Καὶ στὰ χειλάκια του δὲν ἄνθισε ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο, οὔτε στὸ πρόσωπό του εἶδα ἐκείνην τὴν χαρὰ ποῦ πάντα ἔλαμπε ὅταν μ' ἔβλεπε. Τὰ μάγουλά του ἄναβαν, τὰ ματάκια του ἔσβυναν, καὶ τὸ κεφαλάκι του ἔπεφτε πίσω σὰν κεφάλι πουλιοῦ πληγωμένου. Μιὰ ἀνήσυχη σκέψι ἔλαμψε σὰν ἀστραπὴ στὸ νοῦ μου, ὅτι «τὸ παιδὶ δὲν εἶνε καλά». Καὶ ὅμως ἦταν τέτοια ἡ κατάστασίς μου, ὥστε οὔτε αὐτὸ δὲν μπόρεσε νὰ μὲ συγκρατήσῃ. Ὁ νοῦς μου ἦταν ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴ σκέψι νὰ κερδίσω χρήματα... ν' ἀποκτήσω τὴν πολύτιμη σκονη... κ' ἔκανα πέτρα τὴν καρδιά μου.

Ἐνῷ κατέβαινα τὴς σκάλες, ἡ τροφὸς μὲ ἀκολούθησε καὶ μοὔπε:

— Ἂν ὑποθέσωμε πῶς χειροτερεύει, κυρία, εἶπε, νὰ σᾶς εἰδοποιήσωμε καὶ ποῦ;

— Ὦ! δὲν πιστεύω νἆνε τίποτε, ἀπήντησα. Εἶνε μόνο τῶν δοντιῶν. Ἄλλως τε ἐγὼ δὲ θἀργήσω.

Δὲν μποροῦσα νὰ τῆς πῶ ποῦ θὰ ἤμουν γιατὶ οὔτε ἐγὼ δὲν ἤξερα ποῦ θὰ μ' ὡδηγοῦσε ἡ φίλη μου ὕστερα ἀπὸ τὸ Κάρλτον, ὅπου θὰ γευματίζαμε. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Περδίκω μ' π'λί μ',
Τοὺ ξέρ'ς, οὐρή, κείνου τοὺ τραγοῦδ' ἀπ' λιέει «νἄμαν πουλὶ νὰ πέταγα, νὰ πήγαινα τοῦ ψήλου...» κὶ τὰ λ'πὰ κὶ τ' ἀπουδέλοιπα; Σᾶ δὲν τοὺ ξέρ'ς νὰ στοὺ μάθου ἰγώ. Κὶ π'λὶ γίν'κα κὶ τοῦ ψήλου πῆγα, κι' ἀγνάντιψα κὶ σένα ἀπ' ἔπλενις τὰ σ'κτιά στοὺ ρέμμα.

Αϊ, κύττα μι, κακουμοῖρα σᾶν τοὺ μπούφου ἀπ' θέλ' νὰ κιλαϊδήσ', νὰ ἰδοῦμι τί θὰ καταλάβ'ς Μπᾶ κὶ σ' πέρασι ἀπ' τ'ν ἰδέα πῶς σὲ κουρουϊδεύου μαθές; Τοὺν κακό σ' τοὺν κιρὸ κὶ τὰ μαῦρα σ' τὰ σῦκα, ὄϊ θὰ μ' πῇς ἰμένα πῶς σὶ κουραϊδεύου. Δὲ θ'μᾶσαι, οὐρὲ κ'τοκρίαρου, τ'ν παρουμία ἀπ' λιέει πῶς ἕνας Ἀρτ'νὸς ἀνιβαίνουντας καταкουρφὴ στοὺ γιουφῦρ' τ'ς Ἄρτας τ' φάν'κι πῶς κάτ' ἔκανι κ' εἶπι: «Οὐρὲ τοὺ π'λὶ λιὲν π'λί, κι' οὐ ἄνθουπους εἶνι π'λί». Νὰ τ' πῇς τὰ χιριτίσματα αὐτ'νοῦ τ' μακαρίτ' πῶς δὲν ἤξιρι ποῦθι πᾶν τὰ τέσσιρα. Ἔπριπι νὰν τοὺν εἶχα ἰδῶ νὰ τοὺ μπάσου μέσα στ' ἀρεόπλανου, γιὰ νὰν τ' λυθῇ ἡ πιτιὰ κὶ νὰ πάῃ κὶ νἄρθ' ἡ καρδοῦλα τ' στοὺν ἄλλουν κόσμου ἰφτὰ φουρές. Ρώτα μ' ἰμένα νὰ σ' ποῦ τὶ τρουμάρα ἰέλα ἅμα μὶ πῆρε κὶ μ' ἀνέβασι στ' ἀρεόπλανου. Μ' ἔβαλι κ' ἔκατσα σ' ἕνα σκαμνὶ κὶ μ' ἔδισι μ' ἕνα λ'τάρ.

Κι' ἀπὲ ἔκατσι στοὺ μπρουστ'νὸ τοὺ σκαμνὶ κ' ἔβαλι μπρουστὰ τ' μηχανή. Ἔ, οὐρὴ κοττοῦλα μ', τὶ νὰ σ' ποῦ κὶ τὶ νὰ σ' μουλουήσου! Βάλιε μὶ νοῦ σ' ἕνα βαρβάτου ἄλουγου ἀπ' παίρνει φόρα ἅμα τ' ἀμουλοῦν τὰ γκέμια κὶ δὲν τοὺ πιάν'ς π'θινὰ κὶ π'θινά. Ἔτσ' γιὰ ἀρχίν'σι νὰ τρέχ' σᾶ δαιμουνισμένου τ' ἀρεόπλανου καταπάν' στὰ σπαρτὰ κὶ στὰ χουράφια. Κι' ἀπ' εἶχι κὶ νιὰ οὐρὰ ἀποὺ πίσου, τοὺν ἔλιγκα μαθές, ἀπ' τριζουβούλαϊ σᾶ δαίμουνας.

— Πιτῆμι; τοὺν ἀρώτ'σα.—Πετᾶμε.

Μ' κόπ'καν τὰ ἤπατα. Ἡ καρδοῦλα μ' ἀρχίν'σι νὰ κλουτσάῃ σᾶν τοὺ παληουμούλαρου τ' Νάσ' τ' Μπουμπότα, ἀπ' τὤχει φάῃ οὐ λύκους τοὺ ζιρβί τ' αὐτί. Κρῦους ἴδρουτας μ' ἔκουψι γιατὶ τριζουβόλαϊ, χόρευϊ, ἔπαιζι, πάϊνι σὰ δῶ κὶ σὰ κεῖ, ἀπάν' κάτ', ἀπ' ὥραν τ'ν ὥρα μῶρχουνταν πῶς θὰ πάρ' τοὺν κατήφουρου κ' ὕστιρα τὶ χαμπάρια μάστουρα. Μπρουστὰ μ' δὲν ἔγλιεπα τίπουτ' ἄλλου πέρι ἀποὺ σύννιφα. Κὶ φύσαϊ κι' ἕνας βουρριᾶς ἰκεῖν' τ'ν ἡμέρα, μάργουσα σύγκουρμους. Κι' ἀπ' ἰκεῖ π' ἀρμενίζαν, κὰν' ἔτσ' γιὰ...πάτ...κὶ φέρν' γιὰ κουλουτοῦμπα. Βρέθ'κα μὶ τοὺ κιφάλ' κάτ.

— Οὖϊ, οὖϊ! Χάθ'κα οὐ δόλιους. Ἅϊ-Βαγγιλίστρα μ' βάλ' τοὺ χιράκι σ'...κὶ δὲ ματατουκάνου ἅμα πατήσου τοῦ πουδαράκι μ' στ' γῆς. — Φοβᾶσαι; μ' λιέει οὐ π'λότους — Φουβᾶμι, λιέει; τυρταίους πυριτὸς μ' ἔχει πιάκῃ. Πιτᾶμι; — Ναί. — Δὲν μπορουῦμι νὰ μὴν πιτᾶμι; — Τί θέλεις; νὰ σταθοῦμε! — Ὄϊ, νὰ κατιβοῦμι. — Σῶπα, ἀδερφέ. Μιὰ χαρὰ ἤμαστε. — Νιὰ χαρὰ κὶ τρεῖς τρομάρις. — Νὰ γιὰ κύττα κάτω νὰ δῇς τὴν Ἀθήνα.

Κ'τάου, τὶ νὰ ἰδοῦ; Σπήτια, ἀνθρώπ', ἀλόγατα, κλαριά, οὖλα ἕνα πρᾶμμα ἦτανι. Σὰ μαῦρις σ'κληκαντέρις π' ἀναδεύουντι στ'ν κουπριά. — Οὐρέ, ἡ Ἀνθήνα εἶν' ἰδῶ, γιὰ τοὺ χουργιό μ'; — Ἀπὸ ποιὸ χωργιὸ εἶσαι; — Ἀπ' τ' Λιεπινοῦ τ' Βάλτ'. — Θέλ'ς νὰν τὸ ἰδῇς; — Θέλου. — Περίμενε πέντε λεπτά.

Κι' ἀπὲ σὲ λίγου μ' λιέει. — Εἴμαστε ἀπάνω ἀπὸ τὸ Βάλτο. Κύττα νὰ βρῇς τὸ χωριό σου.— Κουραϊδεύεις, οὐρὲ θιουμπαίχτ'; — Ὄχι. — Ἀμ' πότι φτάσαμι κι' ὅλας στοὺ χουργιό μ'; Τρία μιρόν'χτα ταξεῖδ' εἶνι μὶ τοὺ σιδηρόδρομου ὥς τ'ν Πάτρα, ἀπ' ἰκεῖ μὶ τ'ν Καλυδῶνα, κουντὰ πάλαι μὶ τοὺ σιδηρόδρουμου ὥς τοὺ Μ'σουλόγγ', ὕστιρα μὶ τ'ν καρρότσα στὸ Βραχῶρ', κι' ἀπὲ μὶ τὰ μουλάρια κὶ κάνα δυὸ ὧρις πιζός. — Μὴν κυττᾷς, τὸ ἀεροπλᾶνο τρέχ' πολύ. — Τόσου πουλύ; — Ναί. Κύττα λοιπὸν νὰ δῇς τὸ χωργιό σου.

Κ'τάου, εἶδα κάτ' ἀσπράδια ἰδῶ κι' κεῖ.

— Τ' εἶν' αὐτίνα; — Χωργιά. — Οὐρὲ χουργιὰ εἶνι γιὰ μ'τζῦθρις!

Κ'τάου ν' ἀγναντέψου τοὺ ρέμμα, τοὔειδα κ' εἶδα κ' ἕνα ἀσπράδ' π' ἀναδεύουνταν.

— Οὐρέ, ἡ Πιρδίκου μ' θἆνι, εἶπα.

Σκούζου, δὲ μ' ἄκσις. Τώρα νὰ πάρου ὅρκου πῶς ἤσανι ἰσὺ δὲν μπουροῦ. Μπορεῖ νἄταν κὶ κανιὰ κουτρῶνα, κἄνα ντ'βάρ' Ἀδιάφουρου, ἕνα κὶ τοὺ αὐτὸ κάν'. Ἰγὼ κἄτ' εἶδα πῶμοιαζι σᾶν κὶ σένα νιὰ βουλά.

Ταῦτα κὶ μένου *Μήτρους Κουρ'νόγαλους*

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΗΔΟΝΙ

(Τῆς Ἀγγλίδος Λουίζας Χέϊλτζερς)

Ἂν δὲν ἦταν τ' ἀηδόνι ἐκεῖνο, ποὺ ξεδίπλωνε τὴ γλυκειά του μουσική, σὰν μιὰν ἀτέλειωτη ἀσημένια κορδέλλα, μέσα ἀπὸ τὸν τρυφερὸ λαιμό του, λίγα μέτρα πιὸ πέρα ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ ἐκάθοντο ἐκείνην τὴν ἀνοιξιάτικην αὐγή, νομίζω ὅτι ποτὲ δὲ θἆταν τόσο ἀνόητη νὰ πῇ τὸ «ναί!» Κι' ἂν δὲν ἦταν ἡ μαγεία ἐκείνη ποὺ σκορποῦσε τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀηδονιοῦ, δὲ νομίζω πὼς ἐκεῖνος θἄκανε ποτὲ αὐτὴν τὴν τερατώδη ἀνοησία νὰν τήνε ζητήση. Κανεὶς ὑπαξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ ποὺ ζῇ μόνο ἀπ' τὸ μισθό του, ἔχει ποτὲ τὸ δικαίωμα νὰ κάνη προτάσεις γάμου σὲ μιὰ κόρη, ποὺ φορεῖ πολυτελέστατα φορέματα, μὲ τὴ σταθερὴν ἐλπίδα πὼς κάποια καλὴ Μοῖρα θὰ φροντίση μιὰ μέρα γιὰ τὴν πληρωμή τους. Τὸ ὅτι ἦταν πολὺ ὡραία, τόσο ὡραία, ὥστε ἡ σπιτονοικοκυρά της νὰν τὴν βρίσκη ἕνα καλὸ βραβεῖο, γιὰ κεῖνον ποὺ θὰν τὴν ἔπαιρνε, παρ' ὅλη της τὴ φτώχεια, καὶ τὸ ὅτι κι' αὐτὸς εἶχε ἀλήθεια γλυκύτατο παρουσιαστικό, δὲν ἔφθαναν γιὰ νὰ καλλιτερεύσουν τὴν κατάστασι. Ἡ ὠμορφιὰ εἶνε ἕνα πολύτιμον ἐνεργητικόν, ποὺ ἕνας φρόνιμος ἄνθρωπος μπορεῖ ν' ἀνταλλάξῃ μόνο μὲ μετρητά, καὶ ποτὲ μ' ἕνα φιλί.

Μὰ τ' ἀηδόνι ἔπαιξε τὸ μέρος τοῦ γόητος. Τὸ ἀηδόνι ρίχνει νιότη καὶ δροσιὰ κι' ἀγάπη κ' εἰλικρίνεια στὴν καρδιὰ μιᾶς κόρης ὅπου μόνο ὁ πόθος γιὰ διαμάντια κι' ὁ δόλος ὑπῆρχαν προτήτερα, καὶ ρίχνει σκόνη στὰ μάτια τοῦ ἀνδρός, ἔτσι ποὺ ὁ φίλος μας δὲν ἔβλεπε παρὰ μιὰ κόδη μὲ ἀραχνοΰφαντη σὰν μιᾶς νεράϊδας φούστα, καὶ ὄχι τὰ χρέη κι' ἄλλα ἄσχημα πράγματα ποὺ διέδιδαν γι' αὐτήν.

— Θὰ θυμοῦμαι ὅλη μου τὴ ζωὴ ἐτούτην τὴν αὐγή, εἶπε ἐκεῖνος ἁπλᾶ, σφίγγοντας μὲ τὄνα μπράτσο του τὴ λιγερή της μέση καὶ κυττάζοντάς την στὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της. Πές μου, ἀγάπη μου, δὲ θὰ μὲ λησμονήσῃς, ὅταν θὰ ἐπιστρέψω στὸ πλοῖο μου αὔριο;..

Ἐκείνη ἅπλωσε νὸ χέρι της καὶ περιέβαλε τὸ λαιμό του.

— Πόσο θὰ αἰσθάνομαι τὴν ἔλλειψί σου ὅταν θἆσαι μακρυά, ἐψιθύρισε. Διαφέρεις τόσο ἀπὸ τοὺς ἄλλους σύ!

— Μόνο, πόσο ἀνησυχῶ ποὺ θὰ σ' ἀφήσω ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἄλλους, εἶπε κ' αἰσθάνθηκε κάποιο ρῖγος στὸ κορμί του. Μὰ θὰ σὲ πάρω ἀπὸ δῶ τὸ δίχως ἄλλο, τὴν ἄλλη φορὰ ποὺ θἄρθω μὲ ἄδεια. Ἀνατρίχιασε λιγάκι μὲς στὴν ἀγκαλιά του: «Ἂν μᾶς τὸ ἐπιτρέπουν τὰ οἰκονομικά μας, ἂν δὲν εἴμαστε φτωχοὶ» εἶπε μὲ λίγη ἔξαψι. Τὰ χείλη του ἐδιπλώθηκαν μὲ ἔκφρασι ἐλαφρᾶς εἰρωνίας: «Ὄχι πτωχότεροι ἀπ' ὅσο εἶσαι τώρα, εἶπε γρήγορα. Νομίζεις, δὲν ξέρω, Ἐβελίνα, πῶς ζῇς;» Μ' ἕνα γοργὸ κίνημα ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, καὶ τὰ μάγουλά της κοκκίνησαν σὰν παππαροῦνες. «Ἀπορῶ, λοιπόν, πῶς θέλῃς νὰ μὲ πάρῃς» εἶπε μὲ γυναικεῖο πεῖσμα.

Νέα μελῳδία ξεχύθηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὴ μαγεμμένη ὀρχήστρα ποὖταν στημένη ἐκεῖ σ' ἕνα κλαδὶ τῆς πασχαλιᾶς. Δὲς καὶ τ' ἀηδόνι ἔβλεπε τὸν Ἔρωτα νὰ γλυστρᾷ καὶ νὰ φεύγῃ μακρυά, κ' ἤθελε νὰν τόνε συγκρατήσῃ. Ἡ ξαφνικὴ ψυχρότης ποὺ χύθηκε στὰ μάτια τοῦ ἀνδρὸς μετεβλήθη μονομιᾶς σὲ θερμὴ ἱλαρότητα «Γιατί εἶσαι τὸ πιὸ χαριτωμένο πλάσμα τοῦ κόσμου», ἐψιθύρισε μὲ περιπάθεια παίρνοντάς την πάλι μὲς στὴν ἀγκαλιά του. «Νά! Γι' αὐτό!».

Τὰ λόγια αὐτὰ τὴ μαλάκωσαν ἐπίσης: «Σοῦ ὑπόσχομαι, εἶπε, νἆμαι φρόνιμη ἀπὸ τώρα. Νά! Δὲ θ' ἀγοράσω ἄλλη φοῦστα ὥς ποὺ νἄρθῃς». Ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη θυσία ποὺ μποροῦσε νὰ κάνῃ—τὸ πιὸ πορφυρὸ ρόδο ποὺ ἡ ἐπιπόλαια καρδιά της μποροῦσε ναὕρῃ γιὰ νὰ καταθέσῃ στὸ βωμὸ τῆς καρδιᾶς του. Κι' αὐτός, ἴσως ἐπειδὴ ἐφαντάζετο πὼς ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη θυσία, ἢ ἁπλῶς ἐπειδὴ τὸ ἀηδόνι ἔχυνε ἀκόμη τὸ ἀσημένιο του τραγοῦδι, ἔμεινε εὐχαριστημένος.

✤

Μόνη στὴν κάμαρά της τώρα ἡ Ἐβελίνα μετανοοῦσε γιὰ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ βιάστηκε νὰ δώσῃ. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ κανένα ἀηδόνι νὰν τὴ μαγέψῃ, καὶ ὁ λογαριασμὸς τῆς κ. Σελαντὶν συνωδευόταν μ' ἕνα γράμμα της ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ἡσυχαστικό. Ἡ Ἐβελίνα εἶξερε πὼς κάτω ἀπὸ τοὺς τρόπους τοὺς γλυκοὺς καὶ ἁπλοὺς σὰν τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰ βελοῦδα της, ἡ κ. Σελαντὶν εἶχε καρδιὰ σκληρὴ σὰ σίδερο. Ἄλλοτε, ἡ Ἐβελίνα πάντοτε ἀπαντοῦσε στὴς τέτοιες ἀπειλὲς μὲ ἕνα τσεκ—ἡ Ἐβελίνα δὲ θεωροῦσε πάντοτε τὸν ἔρωτα ὡς τὸ καλλίτερο ἀντάλλαγμα τῆς ὡμορφιᾶς.—Μὰ τώρα ὑπῆρχε ὁ Δὶκ ποὺ τὴν ἀγαποῦσε, ὁ Δίκ, ποὺ ἔπρεπε νὰν τὸν λογαριάζῃ, γιατί τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ πὼς θὰ εἶνε φρόνιμη ὥς ποὺ νὰ γυρίσῃ. Καὶ ὅμως—καὶ ὅμως ἂν ἡ κ. Σελαντὶν ἔκανε αὐτὸ ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε; Ἂν τὴν ἐξέθετε στὸν κόσμο;.. Τότε, ἐνῷ δίσταζε ἀκόμα ἂν ἔπρεπε νὰ γράψῃ στὸν μόνον ἄνθρωπο ποὺ μποροῦσε νὰν τὴ βοηθήσῃ, ἐκεῖνος ἦρθε. Ψηλὸς κ' ἐπιβλητικὸς φαινόταν πὼς γέμιζε ὅλη τὴ καμαροῦλα ὅπου ζοῦσε ἡ Ἐβελίνα. Κι' ὅταν αὐτὴ τοῦ ἔδειξε τὸ μοιραῖο μπιλλιετάκι ἐπάνω στὸ τραπεζάκι τῆς τουαλέτας της, ἐκεῖνος γύρισε ἀπ' τ' ἄλλο μέρος τὸ κεφάλι μὲ ἀπάθεια: «Κανένας λογαριασμὸς πάλι, τῆς Σελαντίν, ὑποθέτω, εἶπε μὲ προπέτεια. Μὰ ναὕρῃς ἄλλο κορόϊδο, ἀγαπητή μου. Ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι πιά». Ἐκτάκτως εὔμορφα ντυμένη, τελεία ἀπ' τὴν κορφὴ ὥς στὰ πόδια, ἡ Ἐβελίνα τὸν κύτταξε ὑπεροπτικά: «Ἄκουσες τίποτα γιὰ τὸν Δίκ;» Ἐκεῖνος ἔκανε μιὰ χειρονομία ποὺ ἐξέφραζε περιφρόνησι. «Στὴν πίστι μου, τόνε λυποῦμαι τὸ δυστυχισμένο, εἶπε. Μὰ αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς θὰ μπορέσῃς νὰ βάλῃς ξανὰ χέρι στὴν τσέπη μου. Ὅταν τἄπαιζες μ' ἕνα ξόανο, μ' ἕναν ἀπένταρο, ἐγὼ δὲν ἤμουν καλός! Τώρα ἂς σοῦ πληρώσῃ αὐτὸς τοὺς λογαριασμοὺς τῆς μοδίστρας σου»! Τὸν κύτταξε στὰ μάτια σχεδὸν μὲ ὕφος θλιβερὸ καὶ ἱκετευτικό: «Μὰ ὁ Δὶκ εἶνε φτωχός», εἶπε. «Τότε δός του τὰ παπούτσια στὸ χέρι, ἂν θέλῃς νὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ». Ἡ Ἐβελίνα ἔπεσε ἀπάνω στὸν καναπὲ σὰν ἄψυχη κ' ἔβγαλε ἕνα λυγμό. «Τί σκληρὸς ποὺ εἶσαι, Μόντυ», εἶπε. Ἐκεῖνος ἐγέλασε περιπαικτικά: «Γιατὶ θέλω τὰ χρήματά μου νὰ πιάνουν τόπο, ἴσως, εἶπε. Καλά! Κάνε ὅ,τι θέλεις. Κράτησε τὸ ναύτη σου. Ὅσο γιὰ μένα, δὲν εἶσαι ἡ μόνη γυναῖκα στὸν κόσμο...»

Δὲν ἦταν λίγες μέρες πρὶν ποὺ ἕνα ἀηδόνι τραγουδῶντας ἀπάνω σ' ἕνα κλαδὶ μιᾶς φουντωτῆς πασχαλιᾶς, ἔχυνε στὴν καρδιά της τὴ μαγεία τοῦ Ἔρωτος; Ἀλλὰ ποιὰ ἡ ἀνάγκη ἀπὸ τὸν Ἔρωτα, σκέφθηκε, ὅταν ὁ Ἔρως δὲν μπορεῖ νὰ πληρώσῃ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς μοδίστρας σου, ἐνῷ ὁ Μόντυ μπορεῖ;...

✤

Ὁ θάνατος δὲν εἶνε τόσον σκληρὸς ὅσο μερικοὶ νομίζουν. Τοὐλάχιστον ἔσωσεν ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ νὰ βρῇ πὼς τὸ τραγοῦδι ἑνὸς ἀηδονιοῦ ἦταν ψεύτικο, γιατί ἀπάνω ἀπὸ τὸ σάλαγο τῆς ναυμαχίας ἐκείνης στὰ νερὰ τῆς Βορείου Θαλάσσης, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, νομίζω, ἄκουε, καθὼς παραδιδόταν στὴς ἀγκάλες τοῦ θανάτου, τὴς ἀσημένιες νότες τοῦ τραγουδιοῦ ποὺ ὑποσχῶταν τὴν ἀγάπη κ' εὐτυχισμένες μέρες, κ' εὐλογοῦσε τὰ μαῦρα μάτια μιᾶς γυναίκας ποὺ τοῦ ὑπεσχέθη «νἆνε φρόνιμη».

Μεταφρ. *Κ. Τρικογλίδης*

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἀπὸ τὰ «Πορτογαλλικὰ Σονέττα» τῆς Ἐλισσάβετ Μπράουνιγκ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΡΩΤΑ ΦΙΛΙΑ

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ μὲ φίλησε, φίλησε τὰ δάχτυλα τούτου τοῦ χεριοῦ, ποὺ τώρα γράφει. Κι' ἀπὸ τότε γένηκαν ἁγνότερα καὶ πιὸ λευκὰ—βαρειὰ στοῦ κόσμου τοὺς χαιρετισμούς, γοργὰ καὶ πρόθυμα σὰν ὑψώνονταν ὡς τ' αὐτιὰ γιὰ ν' ἀκούσουν καλλίτερα τὴ φωνή του, ποὔμοιαζε σὰ φωνὴ ἀγγέλου. Ἕνα δαχτυλίδι μ' ἕνα ἀμέθυστο ἀπάνω, δὲ θὰ μοῦ φαινότανε πιὸ ταιριαστό, πιὸ ὡραῖο στὰ δάχτυλά μου, ἀπὸ κεῖνο τὸ φιλί—τὸ πρῶτο!

Τὸ δεύτερο φιλὶ πέρασε ψηλὰ καὶ ζήτησε τὸ μέτωπο, καὶ λάθεψε λιγάκι. Ἔπεσε τὸ μισὸ ἀπάνω στὰ μαλλιά. Ὤ! ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ ἔπαθλο, ἦταν τὸ χρῖσμα τοῦ Ἔρωτος, ἦταν τὸ στέμμα ποὺ μοὔβαζε ἡ Ἀγάπη στὸ κεφάλι μὲ τὴν ἁγιασμένη της γλύκα.

Τὸ τρίτο ἦρθε καὶ κάθησε ἀπάνω στὰ χείλη, καὶ τὰ τύλιξε μὲ τέλεια πορφύρα. Καὶ τότε, ἀλήθεια, τοὖπα μὲ περηφάνεια: «Ἀγάπη μου, δική μου!»

Τρὶκ

Μέγα ἀδαμαντοπωλεῖον

Διαρκὴς ἔκθεσις μαργαριτῶν

«*Ἀστήρ*», *(26 Μαρτίου).—Ὁ κ. Βουασέρας ἐκφωνεῖ τὸν ἐπικήδειον τοῦ Δ. Κοτοπούλη, πρὸς ὃν ἀποτεινόμενος ἐν συγκινήσει λέγει: «Ἡ ψυχή σου εἶνε ζηλότυπα κρυμμένη σὲ θησαυροφυλάκιον*

Ὁ ἀποκρύψας κατεμηνύθη ἐπὶ αἰσχροκερδείᾳ.

«*Ἀθῆναι*», *(26 Μαρτίου).—«Τὴν προσεχῆ Πέμπτην τελοῦνται εἰς τας αἰθούσας τῆς «Ἀνατολῆς» τὰ ἐγκαίνια τῆς καλλιτέχνιδος δίδος Σοφία Λ...»*

Χαριν τῆς ὑπολήψεώς της ἀποσιωπῶμεν τὸ ἐπώνυμόν της.

«*Κοινωνία*», *(26 Μαρτίου).—«..Καὶ ὁ σκύλλος ἀπεμακρύνθη καλπάζων.»*

Εἶχε περάσῃ προηγουμένως ἀπὸ τὸν ἀλμπάνην;

«*Ἀτλαντίς*», *Ν. Ὑόρκη; (25 Μαρτίου).—Εἰς μίαν ρεκλάμαν φωτογραφικῶν πλακῶν: «Αἱ πλάκες αὗται ᾄδονται ὑπὸ τῆς ἀοιδοῦ Κούλας».*

Ἴσως δὲ καὶ τρώγονται ἐν ἀνάγκῃ.

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΗΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ ΤΟ ΝΕΡΟ

Μιὰ κοπέλλα λυγερὴ
τὸ ψηλὸ βουνὸ διαβαίνει·
ἡ χαρὰ τὴν καρτερεῖ
στ' ἀκρογιάλι ποῦ πηγαίνει.

Καὶ τὸ κῦμα εἶνε βαρὺ
κι' εἶν' ἡ κόρη διψασμένη·
βρῆκε βρύση δροσερή,
ἤπιε, ἀρρώστησε πεθαίνει.

Μὰ ἡ φωνή της πρὶν νὰ σβύσῃ
καταράστηκε τὴ βρύση
κι' ἀπὸ 'κεῖνον τὸν καιρὸ

ἔρμη ἡ βρύση ἔχει ἀπομείνῃ
καὶ ποτὲ κανεὶς δὲν πίνει
τῆς «κοπέλλας τὸ νερό».

Γεώργιος Δροσίνης

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΑΝΕΛΠΙΣΤΟ

Ἀπὸ μικρὸς τὸ μόνο πρᾶγμα π' ἐφοβόμουν
ἦταν τ' ἀστροπελέκι—ὁ κεραυνός—
ποῦ, ὅταν τ' ἄκουγα, ἔτρεχα, κρυβόμουν
μὴ γίνω γὼ στὴ λάμψι ὁ καπνός.

Μὰ τώρα ποῦ μεγάλωσα λιγάκι
ηὗρα δυὸ ἄλλους νέους κεραυνούς,
—τὰ μάτια σου—ποῦ χύσανε φαρμάκι
κ' ἐφαρμακώθηκε ὁ δόλιος μου ὁ νοῦς!

Ἀρίστ. Σταθόπουλος

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΚΑΡΤΕΡΙΑ

Μέσ' τὸ σκοτάδι τὸ βαθὺ
ποῦ λάμπανε τ' ἀστέρια
τὰ δυό μου μάτια στήσανε
νυχτερινὰ καρτέρια.

Κι' ἀφοῦ δὲ σ' εἶδαν πουθενὰ
ἀρχίσανε τὸ κλᾶμα,
κι' ἔχυσαν μαῦρα δάκρυα
τὰ δυὸ ἀντάμ' ἀντάμα.

Ἀθῆναι *Κωνστ. Σ. Στυλιανὸς*

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ

Καινούργια καὶ κρυφὴ ἀγάπη μου
Ὁ κόσμος ὁ κακὸς δὲ θὰ σὲ μάθῃ.
Θὲ νὰ σὲ κρύψω στὴν καρδοῦλα μου,
Ὁποὔχει ἀμέτρητα τὰ βάθη...

Ἐκεῖ ἡ συφορὰ δὲν θὰ σὲ φθάνῃ·
Δὲν θὰ σὲ βλέπῃ ἀνθρώπου μάτι.
Κ' ἔτσι χαριτωμένα θὰ διαβαίνῃς
Μαζύ μου τῆς ζωῆς τὸ μονοπάτι.

Λαμία *Γιῶργος Τουφεξῆς*

ΕΥΘΥΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ρώτησαν ἕνα γέροντα γιατὶ τὰ γένεια του εἶνε μαῦρα, ἐνῷ τὰ μαλλιά του εἶχαν λευκανθῇ.

— Γιατὶ τὰ γένεια μου εἶνε κατὰ εἴκοσι χρόνια μικρότερα ἀπὸ τὰ μαλλιά μου. Ὅταν ἔγινα 20 χρόνων, ἔπαυσα νὰ τὰ ξυρίζω, βλέπεις.

Ἕνας νέος ὑπηρέτης παρακαλοῦσε τὸν κύριό του νὰ μὴ σχίζῃ τὴς ἐπιστολὲς ποῦ λαμβάνει, ἀλλὰ νὰ τῆς δίδῃ σ' αὐτόν.

— Γιατί; Τί τῆς θέλεις;

— Ὅταν ἔφευγα ἀπὸ τὸ χωριό, ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε νὰ τῆς στέλλω πολλὰ γράμματα... καὶ μιὰ ποῦ ἔχετε σεῖς ἕτοιμα, γιατί νὰ κοπιάζω νὰ τῆς γράφω ἄλλα.

Ἔλεγαν εἰς ἕνα φημιζόμενον διὰ τὴν ἀγένειάν του ὅτι ἡ εὐγένεια δὲν κοστίζει τίποτε.

Ἐκεῖνος ἀπήντησε:

— Ἡ εὐγένεια λὲς δὲν στοιχίζει τίποτε; Δοκίμασε νὰ προσθέσῃς σ' ἕνα τηλεγράφημά σου «Δεχθῆτε, παρακαλῶ, φίλε κύριε, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου», καὶ θὰ ἰδῇς ἂν κοστίζῃ ἢ ὄχι.

Πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι:

— ὁ ἄνθρωπος συχνὰ νομίζει ὅτι αὐτοκυβερνᾶται, ὅταν τὸν κυβερνοῦν. Κ' ἐν ᾧ τὸ πνεῦμά του τείνει πρὸς ἕνα σκοπό, ἡ καρδιά του τὸν σύρει ἀνεπαισθήτως πρὸς ἕναν ἄλλο.

— ἡ σταθερότης σὲ μιὰν ἀγάπη μοιάζει μὲ ἕνα ρόδο· πολὺ ὤμορφη, μὰ δὲν διαρκεῖ πολ

Α' ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Μόλις ἔληξεν ἡ προθεσμία τοῦ Α' Φιλολογικοῦ διαγωνισμοῦ τῆς «Σφαίρας» ὅλα τὰ ληφθέντα ἔργα, μικρῶν καὶ μεγάλων, διεβιβάσθησαν εἰς Ἐπιτροπὴν ἐκ τριῶν λογίων καὶ φίλων τῆς «Σφαίρας» μὲ τὴν παράκλησιν νὰ ἐπισπεύσουν τὴν ὑποβολὴν τῆς ἐκθέσεώς των. Πράγματι ἡ Ἐπιτροπὴ μᾶς ὑπέβαλεν ἀρκετὰ ἐγκαίρως τὴν ἔκθεσίν της, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν ἐπὶ λέξει:

Κύριε Ἀρχισυντάκτα,

Μᾶς διεβιβάσατε ὑπερεκατὸν ἔργα ἀναγνωστῶν σας, συμμετασχόντων εἰς τὸν Α' φιλολογικὸν διαγωνισμὸν τοῦ περιοδικοῦ «Σφαῖρα», μετὰ τῶν σχετικῶν εἰσηγήσεών σας, ἵνα ἐκφέρωμεν τὴν ἐπ' αὐτῶν κρίσιν μας καὶ ὑποδείξωμεν τὰ ἄξια βραβεύσεως. Εἰς τὰ ἔργα αὐτὰ ἀντιπροσωπεύεται ἡ σκέψις τῶν νέων ὅλων τῶν πόλεων τῆς Παλαιᾶς, Νέας καὶ Ἀλυτρώτου Ἑλλάδος. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πρέπει νὰ τονισθῇ εἶνε ὅτι τὸ γυναικεῖον φῦλον συναγωνίζεται διὰ τῶν ἔργων του τὸ ἀνδρικὸν καὶ τὸ συναγωνίζεται μάλιστα ἐν πολλοῖς ἐπιτυχῶς.

Ἐκ τῶν «Ὕμνων πρὸς τὸν Ἀπρίλιον» τῶν μεγάλων ἀναγνωστῶν σας ξεχωρίζομεν μόνον τοὺς 31, ὡς δυναμένους ν' ἀνθέξουν εἰς τὰ ψηλαφήματα τῆς κριτικῆς. Διὰ τοὺς λοιποὺς δὲν νομίζομεν ὅτι ἀξίζει νὰ γίνῃ οἱοσδήποτε λόγος. Μᾶς παρεκαλέσατε νὰ φανῶμεν ὅσον τὸ δυνατὸν ἐπιεικέστεροι εἰς τὴν κρίσιν μας καὶ νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει μας ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον πρόκειται περὶ πρωτολείων. Σύμφωνοι. Σεῖς ὅμως γνωρίζετε, ὅσον καὶ ἡμεῖς, καλῶς ὅτι ἡ ἐπιείκεια δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ ὡρισμένα ὅρια, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει βλάπτει ἀντὶ νὰ ὠφελήσῃ ἐκείνους πρὸς οὓς ἀπευθύνεται.

Καὶ ἤδη προχωροῦμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν ἑνὸς ἑκάστου τῶν 33 αὐτῶν ποιημάτων, κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν, ὅπως μᾶς τὰ ἐστείλατε:

Κωνσταντίνα Ἀθ. Ἀθανασιάδου Ἀθῆναι.—Στίχος 15σύλλαβος σφικτοδεμένος, στὺλ νεωτεριστικόν, μερικὲς εἰκόνες καλές, κάποιες φράσεις βεβιασμένες καὶ ἀσύνδετες κατὰ τὸ νόημα μὲ τῆς προηγούμενες, δείχνουν πῶς ἐγράφησαν μόνον καὶ μόνον χάριν τῆς ὁμοιοκαταληξίας, κάποιες λέξεις ποῦ κτυποῦν ἄσχημα στὴν ἀκοή, ὅπως π. χ. Ἀβγνωμοσύνη καὶ πολλὰ «ὦ». Ἡ δνὶς ἐθυσίασε τὴν οὐσίαν εἰς τὴν μορφήν.

Νῖκος Ἀκράτας Ἀθῆναι.—Αὐξομείωσις στίχων πολὺ ἀκανόνιστος, ἂν καὶ κατὰ περίεργον τρόπον ἐπιτυχὴς ὁπωσδήποτε, μερικὲς ἐπαναλήψεις τῶν ἰδίων λεξεων καὶ δυὸ τρία ἐπίθετα ὄχι καλοβαλμένα. Ἰδοὺ τὰ μόνα ἐλαττώματα. Κατὰ τὰ λοιπὰ τὸ σοννέτο ξετυλίγεται καὶ καταλήγει πολὺ καλά.

Σπυρίδων Μ. Ἄννινος. Κέρκυρα.—Ἡ σύλληψις τῆς ἐμπνεύσεως ὁπωσδήποτε καλή, ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις πολὺ ἄτεχνος. Προφανῶς πρόκειται περὶ πολὺ νεαροῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐξησκήθη ἀκόμη ἐπαρκῶς εἰς τὸ δούλεμμα τοῦ στίχου.

Βὶλ Ἄστρογλου Ἀθῆναι.—Εἰς τὴν μορφὴν ὄχι ἀπολύτως τέλειον. Ἡ φράσις «ὦ, τί φριχτὸς αἰῶνας» δὲν ἔχει τὴν θέσιν της ἐκεῖ ποῦ εἶνε βαλμένη. Ὡς πρὸς τὴν ἔμπνευσιν ὅμως πολὺ ἐπιτυχές. Μία ἤρεμη θλῖψις τὸ διαπνέει μέχρι τέλους καὶ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ τελευταίου στίχου ἀποκαλύπτει πολὺ ἁπλᾶ, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐπιτυχημένα τὴν ἀφορμήν της.

Δρόσος Αὔρας Σμύρνη.—Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς φαίνεται ὁ τεχνίτης. Τὸ μόνον ἐλάττωμα μερικὲς παρομοιώσεις πολὺ παρακεκινδυνευμένες.

Τοῦλα Β. Βέργου. Βόλος.—Ἐνῷ ἀρχίζει μὲ δύο θαυμασίους δεκασυλλάβους στίχους, κατόπιν ὁ στῖχος γίνεται ἀκανόνιστος καὶ ἐναλλάσσεται ἀπὸ τοῦ 12συλλάβου μέχρι τοῦ 15συλλάβου. Αἴσθημα τρυφερότητος, ἔμπνευσις καλή, ἀλλὰ μὴ ἐκφραζομένη ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς.

Γεώργιος Ε. Βουμβλινόπουλος. Ἀθῆναι.—Ἑξ δίστιχα ἐκ τῶν ὁποίων τὰ πέντε ἀρχίζουν μ' ἕνα «ὦ» ἐπικλητικον, γλῶσσα ἀκανόνιστος, ἄτεχνον.

Ι. Βραχλιώτης.—Εἶνε ἐκτὸς τῶν ὅρων τοῦ διαγωνισμοῦ, διότι ἀντὶ 4 τετράστιχα, στέλλει 4 ὀκτάστιχα.

Ἀριστοτέλης Γραμματικάκης. Θεσσαλονίκη.—Συσσώρευσις πολλῶν εἰκόνων τῆς Ἀπριλιάτικης φύσεως, ἀλλὰ πολὺ βεβιασμένη καὶ ἐν πολλοῖς ἐλλιπὴς ἡ στιχουργία,

Γρ. Δῆμος. Ἀθῆναι.—Δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἐξαιρετικῶς καλον, ἀλλὰ καὶ κανένα χτυπητὸ ἐλάττωμα. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ τις εἶνε ὅτι βάνει τὸν Ἀπρίλη νὰ φιλῇ τὴν Ἄνοιξιν «μὲ πόνο» τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ χαρά, καὶ τοῦτο μόνον διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁμοιοκαταληξίαν.

ΦΙΛΙΚΟ ΚΩΖΕΡΙ

ΑΙ ΔΥΟ ΣΧΟΛΑΙ

—Προσέξατε κἄτι τώρα τελευταῖα, κορίτσια;

— Τί;

— Πῶς οἱ ἄνδρες ἄρχισαν νὰ γίνωνται πιὸ περιποιητικοί, πιὸ εὐγενεῖς μπροστὰ στὴς γυναῖκες;

— Ὤ...ναί, ἀλήθεια. Δείχνουν μιὰ ἀβρότητα ποῦ σὲ μαγεύει.

— Εἶνε μιὰ χαρὰ νὰ βγαίνῃ καμμιὰ μόνη ἔξω.

— Εἶνε ὅλοι πρόθυμοι νὰ μοῦ ἱκανοποιήσουν καὶ τὴν τελευταία ἐπιθυμία. Μὲ κυττοῦν πάντα κατάματα...

— Εἶδες; ἀλήθεια κατάματα... Μόλις μπαίνω στὸ τρὰμ ὅλοι προθυμοποιοῦνται νὰ μοῦ παραχωρήσουν τὴ θέσι τους...

— ...ἢ νὰ σοῦ κάνουν θέσι δίπλα τους.

— Φανταστῆτε τὴν περασμένη Δευτέρα ποῦ ἔβρεχε κι' εἶχα σταθῇ κάτω ἀπὸ μιὰ μαρκίζα περιμένοντας νὰ περάσῃ κανένα ἀμάξι, τρεῖς ἀξιωματικοὶ διεξεδίκησαν τὴν τιμὴ νὰ μοῦ εὕρουν.

— Κ' ἐμένα προχθὲς ποῦ γύριζα σπῆτι μου ἀργὰ τὸ βράδυ ἕνας σοβαρὸς κύριος, πολὺ ἀβρὸς καὶ πολὺ καθὼς πρέπει, εἶχε τὴν εὐγένεια νὰ μοῦ δώσῃ τὸ μπράτσο του καὶ νὰ μὲ συνοδεύσῃ ὥς τὴν πόρτα μου.

— Μόνο ὥς τὴν πόρτα;

— Ἔλα, καϋμένη... πειραχτήριο...

— Ἀκόμα κι' οἱ στρατιῶτες ἔμαθαν νὰ εἶνε εὐγενεῖς.

— Τὴν καμαριέρα μου κάθε Κυριακὴ ποῦ ἔχει ἔξοδο τὴν συνοδεύουν πέντ'-ἕξῃ φανταράκια.

— Τὰ καϋμένα τὰ παιδιά...

— Βέβαια, ἀφοῦ στερήθηκαν τόσα χρόνια τὴ γυναῖκα στὰ χαρακώματα, κατάλαβαν τί ἀξίζει.

— Ἂς εἶνε εὐλογημένος ὁ πόλεμος...

— Ἡ μόνη ποῦ ἔχει τὰς σχετικὰς ἀντιρρήσεις της εἶνε ἡ κ. Ἐλπινίκη. Τὴν ξέρετε;

— Ποιά καλέ... ἐκείνη ἡ πενηντάρα;

— ...ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ τὰ πόδια της ἀπὸ τὸ πάχος;

— Ναί...λέει πῶς οἱ ἄνδρες κατήντησαν τώρα πολὺ πρόστυχοι καὶ δὲν τὴν περιποιοῦνται καθόλου.

— Μάτια μου! θέλει καὶ περιποίησι τέτοια ποῦ εἶνε...

— ...σὰν ἱπποπόταμος.

— Τὴν σπρώχνουν, λέει, διαρκῶς, πουθενὰ δὲν τῆς κάνουν θέσι... Μόλις ἔκανα νὰ τῆς πῶ πῶς δὲν ἔχει δίκηο καὶ πῶς τὸ ἀντίθετο συμβαίνει, μ' ἀγριοκύτταξε καὶ μοὖπε: «Οὖφ! καϋμένη, δὲν ξέρεις ἐσύ... συζητεῖς σὰν πολὺ μικρὸ παιδί».

— Ἐνῷ αὐτὴ σὰν πολὺ μεγάλο παιδί.

— Αὐτὸ τῆς εἶπα κι' ἐγώ, ποῦ, καθὼς ξέρετε, ποτὲ δὲν κλείνω στὴ τσέπη τὴ γλῶσσα μου.

— Δίκηο εἶχες... ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ σοῦ πῇ πῶς δὲν ξέρεις!...

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! «Ἔννοια σας —τῆς εἶπα— κ. Ἐλπινίκη, κι' ἐγὼ ξέρω πολὺ καλά, ἀλλὰ κ' οἱ ἄνδρες ξέρουν ἐπίσης καλὰ σὲ ποιὲς νὰ φέρωνται εὐγενεῖς».

— Εἶχε γοῦστο ν' ἀφήνουν τὴς νέες καὶ νὰ περιποιοῦνται τὴς γρηές...

—... ποῦ δὲν ἔχουν τίποτε νὰ περιμένουν.

— Κουτοὶ εἶνε;

Ἡ Δὶς Νόρα

Ἀλεξάνδρα Δρακουλίδου. Ἀθῆναι.—Ἐκτὸς τῶν ὅρων τοῦ διαγωνισμοῦ, διότι στέλλει 4 ὀκτάστιχα.

Π. Θυρρουνιάτης.—Ὁ β' στῖχος ἔχει μίαν συνήχησιν θαυμασίαν, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄλλα τὸ ποίημα δὲν εἶνε ἄξιον λόγου.

— Ἴρμα. Καλάμαι.—Ἡ δὶς ἔχει νὰ πῇ πολλὰ ὡραῖα πράγματα, ἀλλὰ δὲν γνωρίζῃ νὰ τὰ ἐκφράσῃ ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς. Οἱ στίχοι τοῦ τελευταίου τριστίχου ἰδίως ἀσύνδετοι, τὸ σύνολον ἐν τούτοις ὁπωσδήποτε καλόν.

Τάκης Ἰωάννου.—Ἐκτὸς τῶν ὅρων τοῦ διαγωνισμοῦ, διότι στέλλει πεζὸν ἀντὶ ποιήματος.

Κασσιανή. Μεράμβελλον Κρήτης. Τὸ—ποίημα χυμένο σὲ πολὺ συνηθισμένον καλοῦπι, τὸ σύνολον ὅμως συμπαθητικόν. Τὸ πρῶτον ἰδίως 4στιχον πολὺ καλόν.

Ι. Κίτσιος. Σέλιτσα.—Ἀποπνέει τὴν εὐχάριστον δροσιὰν τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς στάνης, ἀλλὰ καμμία ἐπιμέλεια εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, εἶνε σὰν ἕνα σχεδίασμα, τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ καλὸ ποίημα.

Γ. Κάμης Σμύρνη.—Μέτριον. Εὑρίσκομεν τὴν λέξιν «'νάβεις», κατὰ συγκοπὴν τοῦ «ἀνάβεις», ἀλλὰ παρόμοιαι συγκοπαὶ δὲν ἐπιτρέπονται.

(Τὸ τέλος τῆς ἐκθέσεως καὶ τὰ βραβεῖα εἰς τὸ ἑπόμενον).

ΒΑΣΑΝΑΚΙ

(ARS AMANDI ὄχι τοῦ ΟΒΙΔΙΟΥ)

Παρακαλῶ τοὺς ἀναγνώστας νὰ μοῦ ἐπιτρέψουν ν' ἀποκτήσω πάραυτα ἕνα φίλον. Εὐελπιστῶ δὲ ὅτι ἡ ἀξίωσίς μου δὲν θὰ φανῇ βαρεῖα, ἀφ' ἑνὸς διότι εἰς ὅλους τοὺς ὁπωσδήποτε γράφοντας καὶ ἰδίᾳ τοὺς χρονογράφους ἐπιτρέπεται νὰ ἔχουν διαφόρους φίλους χάριν τῆς εὐκολίας των, καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι μοῦ χρειάζεται ἀπαραιτήτως αὐτὴν τὴν στιγμήν, διὰ νὰ γράφω κάτι. Σπεύδω νὰ προσθέσω ὅτι ὁ φίλος, ὁ ὁποῖος μοῦ χρειάζεται, πρέπει νὰ εἶνε βλάμης, ἤγουν νταμάκι τοῦ Ψυρρῆ, μὲ ἄλλους λόγους «ἴφ!», λαδωμένη ἀφέλεια, τζογέ, παποῦτσι μονοκόμματο μὲ λάστιχα καὶ μυτερό, «ξηγήσου, ἀδερφός», ἰσόβια, «βάρ' ἀμαξᾶ», μέγκλα καὶ τὰ παρόμοια. Ἀποκτῶν λοιπὸν μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τῆς ἀδείας σας ἕνα τοιοῦτον φίλον, τὸν ἐρωτῶ:

— Δὲ μοῦ λές, βρὲ ἀδερφὲ Φῶντα, πῶς κατορθώνεις καὶ τὰ ψήνεις μὲ τὰ δουλικὰ τόσο εὔκολα...

— Ἄ! Αὐτὸ εἶνε μυστικὸ τῆς ὑπηρεσίας, ἀπήντησε μειδιῶν αὐταρέσκως καὶ περιποιούμενος τὸ τριχωτὸν μέρος τοῦ ἄνω χείλους του.

— Μὲ συγχωρεῖς... δὲν θέλω νὰ φανῶ ἀδιάκριτος, ἀλλὰ ξέρεις τί μοῦ συμβαίνει καϋμένε; Σ' ἕνα γειτονικό μου σπῆτι πῆραν ἕνα δουλικὸ ζουμερὸ σὰν λεμόνι τῆς Κρήτης, ροδοκόκκινο σὰν πασχαλιάτικη καμέλια, ἀφρᾶτο σὰν μυτζῆθρα...

— Ἐνόησα, μὲ δυὸ λόγια βασανάκι.

— Ἀκριβῶς. Λοιπὸν τὸ ἀφιλότιμο ἐνῷ μὲ κυττάει μὲ δυὸ μάτια, ποῦ νομίζεις πῶς εἶνε ἀποθήκη ζαχχαρίνης, μοῦ χαμογελάει, μιλᾶμε σὰν καλοὶ φίλοι ἐξ ἀποστάσεως, μόλις κάνω συσφίγξω τὰς σχέσεις, κατάλαβες...

— Τὸ ὁποῖον νὰ βάλῃς χέρι.

— Ναί, φεύγει σὰν δαιμονισμένο.

— Θέλει νὰ παίξῃ, καϋμένε.

— Πολὺ καλά, περίφημα εἶνε αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ παιγνιδάκια, ἀλλὰ πρέπει κάποτε νὰ φθάσωμε καὶ στὰ σοβαρά. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ ζητήσω τὴν σοφὴν συμβουλήν σου.

Ὁ Φῶντας ἔλαβεν ὕφος δογματικὸν καὶ ἀπεφάνθη:

— Νὰν τὴ βρίξῃς ἀλλὰ μὲ τρόπο... τὰ δουλικὰ δὲ θέλουνε περικάλια... νὰ τῆς κάνῃς ἕνα δυὸ μέρες τὸ θυμωμένο καὶ τὴν τρίτη θὰ σοῦ ξηγιέται φόρτσα.

— Λές;

— Τὸ δίχως ἄλλο, εἶπε μετὰ πεποιθήσεως καὶ ἀπῆλθε.

Κατόπιν τούτου εἶνε ἀδύνατον νὰ συνεχίσω τὸ παρόν, διότι σπεύδω νὰ θέσω εἰς ἐφαρμογὴν τὴν συμβουλὴν τοῦ ἐμπείρου φίλου μου. Ἄλλως τε ἡ μισὴ στήλη, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ γράψω, συνεπληρώθη.

Π. Ναλέος

ΕΡΥΘΡΑ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΣ

Ἂν καὶ ἐχθροὶ οἱ Σύμμαχοι
μὲ τὴν Μπολσεβικία,
ὅμως εὑρήκανε σωστὸ
νὰ τὴν ἐπισιτίζουν ἀπὸ φιλανθρωπία.

✤

Κι' ἐμεῖς οἱ δυὸ εἴμαστ' ἐχθροί,
δουλάκι ζηλεμμένο.
αὐτὸ ὅμως βέβαια δὲ θὰ πῇ
πῶς πρέπει νὰ μ' ἀφίνῃς θεονήστικος νὰ μένω.

✤

Ἄλλως τε δὲ μὲ ξέρεις γιὰ
φαγᾶ πολὺ μεγάλο·
κεφτέδες καμμιὰ δεκαριά,
ψωμάκι καὶ τυράκι, κρασὶ καί...τίποτ' ἄλλο.

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ

— Γιατί, μπρὲ τζάνουμ, νὰ μᾶς διώξετε ἀπ' τὸ Σταμποὺλ καὶ νὰ μᾶς στείλετε στὸ Κόνιον.

— Γιατὶ σὲ σᾶς μόνον τὸ κώνειον χρειάζεται.

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

(16) ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ (16)

Κρυφὴ ἀγάπη

Εἶχεν ὁποκτήσει, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δύο μηνῶν ποῦ ἔμενεν εἰς τὴν βίλλα Φόσκα, τὸν ἔρωτα πρὸς τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἦταν πρῶτα γι' αὐτὴ ἄγνωστο πρᾶγμα. Εἶχε μάθει νὰ μιλῇ, νὰ κρίνῃ, νὰ σκέπτεται. Καταλάβαινε ὅτι τώρα στεκότανε ψηλότερα ἀπὸ πρῶτα, ἦταν ἀσυγκρίτως ἀνώτερη.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ παληά της ζωὴ τὴν τραβοῦσε πάντα, ὁλοένα ἰσχυρότερα. Ἠσθάνετο τὸν ἔρωτά της πρὸς τὴν ἀγρίαν ἀκτήν της νὰ πλημμυρίζῃ τὰ στήθη της. Μία δύναμις ἀκατανίκητος τὴν ἔσπρωχνεδυνατὰ πρὸς τὴ μητέρα-θάλασσα.

Καὶ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ξαναπάῃ στὴν πρώτη της φωληά.

— Νὰ φύγω... νὰ φύγω, ἔλεγε μόνη της. Νὰ ξαναπάω ἐκεῖ...

Πέταξε ἐντὸς δύο λεπτῶν τὴν κρὲμ ρόμπα της κι' ἐφόρεσε ἕνα γκρίζο ἁπλὸ φόρεμα τοῦ περιπάτου. Ἐτύλιξε τὸ κεφάλι της μὲ μιὰ ἄσπρη σάρπα ἀπὸ μουσσελίνα.

Ἦταν ἕτοιμη... Θὰ ἔφευγε... Σὲ λίγο θὰ βρισκότανε πάλι κοντὰ στὴ θάλασσά της. Τί χαρά!...

Δὲν καταλάβαινε ὅτι δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ζήσῃ ὅπως πρῶτα. Ὅτι εἶχε μεταβληθῇ πολύ, ὥστε οὔτε αὐτὴ νὰ μπορῇ νὰ ζήσῃ κοντὰ στὴ θάλασσα, οὔτε κ' ἡ θάλασσα νὰ τὴν θέλῃ πιά.

Καὶ ὅμως κάποια ἀπροσδιόριστος ἀνησυχία τὴν ἐτάρασσε. Πῶς θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπῆτι αὐτὸ ποῦ ξαναγεννήθηκε; Ποῦ ἐγνώρισε τὸν ἑαυτόν της; Ὅταν ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, ἐδίστασε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸν διάδρομον.

Ὡς τόσο ἡ ἄλλη ἡ ἕλξις πρὸς τὴν παληά της ζωὴ ἦταν ἰσχυρότερη καὶ ὑπερενίκησε τοὺς δισταγμούς της. Σὲ λίγο τὸ εἶχεν ἀποφασίσῃ ὁριστικῶς. Θὰ εὐχαριστοῦσε τὸ ζωγράφο, ὅπως ἠσθάνετο καθῆκον της, καὶ θὰ ἔφευγε.

Ἐπροχώρησε μὲ ἀποφασιστικὸν βῆμα πρὸς τὸν διάδρομον πρὸς τὴ σκάλα...

*

Εἰς τὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ Σμαρέλια εἶχε τρέξει στὸ ζωγράφο, νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ τὸ μέγα γεγονός. Προσπαθοῦσε νὰ φαντασθῇ τί ἐντύπωση, ποιὰ εὐχαρίστηση θὰ τοῦ ἔκανε. Τὸν βρῆκε στὸ ἀτελιέ του. Ἐργαζότανε πάντα τὴ Σειρῆνα.

Ὁ Μαρσὲλ παραξενεύθηκε ὅταν τὴν εἶδε νὰ μπαίνῃ ἔτσι βιαστικὴ καὶ χαρούμενη.

— Ἔ! τί τρέχει Σμαρέλια; ρώτησε εἰς φιλικὸν τόνον.

— Ἔγινε καλά...ἐντελῶς καλά... ξαναβρῆκε τὴ μνήμη της.

Ὁ Μαρσὲλ τινάχθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του. Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ ζητήσῃ ὄνομα ἀπὸ τὴ Σμαρέλια. Πάντα αὐτή, πάντα τὴ Μαρία εἶχε στὸ νοῦ του καὶ ἠννόησε ὅτι περὶ αὐτῆς ἐπρόκειτο. Ἔτρεξε κ' ἔπιασε τὰ χέρια τῆς Σμαρέλιας καὶ τὴν ἐκύτταζε κατάματα.

— Λέγε...λέγε...

Ἡ Σμαρέλια τοῦ ἀφηγήθη πᾶν ὅ,τι εἶχε συμβῇ. Γιὰ νὰ μὴ μετριάσῃ μάλιστα τὴ χαρά του δὲν τοῦ ἀνέφερε καθόλου ὅτι εἶχε ξεχάσῃ κάθε τι ποῦ ἐσχετιζότανε μὲ τὴ διαμονή της εἰς τὴ βίλλα καὶ ὅτι ἤθελε νὰ φύγῃ. Ὑπέθετε πῶς ὅ,τι τῆς εἶπε ἡ Μαρία, τὸ εἶπε στὴν παραφορά της. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶχε πραγματικὴ ἀπόφασι νὰ φύγῃ.

— Καὶ τώρα ποῦ εἶνε; ρώτησε μὲ πυρετῶδες ἐνδιαφέρον.

— Στὸ δωμάτιό της.

Ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα. Ὅταν τὴν ἄνοιξε παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ ἀπάνω στὴ Μαρία. Εἶχε κατέβῃ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετίσῃ. Ἅμα ἔφθασε ὅμως μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ἀτελιέ του, τὴν κατέλαβε δισταγμός. Δὲν τολμοῦσε ν' ἀνοίξῃ. Κ' ἔμεινε ἐκεῖ μπροστὰ στὴν πόρτα διστάζουσα καὶ ἀγωνιῶσα πολλὴ ὥρα. Χωρὶς νὰ θέλῃ, ἄκουσε ὅ,τι διημείφθη μεταξὺ τοῦ Μαρσὲλ καὶ τῆς Σμαρέλιας καὶ τὴν εἶχε συγκινήσῃ πολὺ ὁ θερμὸς τόνος τῆς φωνῆς του, μὲ τὸν ὁποῖον ρωτοῦσε γι' αὐτήν.

Ὅταν εὑρέθηκε ἔτσι ἔξαφνα ἀντιμέτωπός του κοκκίνησε σὰν ἕνα κῦμα αἵματος ν' ἀνέβηκε στὸ κεφάλι της κ' ἐταπείνωσε τὰ βλέμματά της. Δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀντικρύσῃ κατάμματα, ὅπως ἄλλοτε, ὅπως πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ὡρῶν. Τώρα ἤξευρε ποιὰ ἦτο, καὶ τί ἦταν γι' αὐτὴν ὁ ζωγράφος. Ἦταν ὁ σωτήρ της κ' ἦταν ὁ δεύτερος πατέρας της, ὁ πνευματικός της πατέρας.

Ἕνα κῦμα εὐγνωμοσύνης ἠσθάνθη νὰ ἐκχειλίζῃ ἀπὸ τὰ στήθη της. Καὶ τὰ δάκρυα ἐπλημμύρισαν τὰ ἀσύγκριτα μάτια της.

Ὁ ζωγράφος ἀντελήφθη τὴ συγκίνησί της καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ διακόψῃ τὴν ἱερὰν σιωπήν. Ἐπερίμενε.

Ἡ Μαρία ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ φύγῃ.

Ἐπὶ τέλους κατώρθωσε μὲ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν ταραχή της καὶ νὰ εἰπῇ εἰς τὸν ζωγράφον, ὅ,τι εἶχε νὰ τοῦ εἰπῇ καὶ νὰ φύγῃ.

— Κύριε Μαρσέλ... ἄρχισε μὲ φωνὴ δειλὴ σὰν ντροπιασμένη.

Κύριε Μαρσέλ! Πρώτη φορὰ μιλοῦσε ἔτσι στὸ ζωγράφο. Εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς της δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἴχνος τῆς πρώτης οἰκειότητος. Ἀντελαμβάνετο ὅτι τώρα ἦταν διαφορετικὴ ἡ θέσις της ἀπέναντι τοῦ ζωγράφου.

Ὁ Μαρσὲλ ἐστενοχωρήθη λίγο.

— Κύριε Μαρσέλ, ἐπανέλαβε συνεσταλμένη ἡ Μαρία, ἤθελα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὸ καλὸ ποῦ μοῦ κάματε...

— Ἔκαμα ὅ,τι θὰ ἔκανε καὶ ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος ὅταν θὰ ἔβλεπε μιὰ γυναῖκα νὰ πνίγεται.

— Ὄχι, δὲν πρόκειται μόνον γι' αὐτό... Μ' ἐσώσατε ἀπὸ τὴ θάλασσα, γιὰ νὰ μοῦ χαρίσετε μίαν ἄλλη ζωή... Ἐγὼ δὲν ἐθυμόμουνα τίποτε...Ἡ Σμαρέλια μοῦ τὸ εἶπε. Τώρα ὅμως ξαναθυμήθηκα πόσο καλός, σὰν πατέρας φερθήκατε σὲ μένα. Βρίσκω τώρα πῶς δὲν εἶμαι ὅ,τι ἤμουν πρῶτα...Εἶμαι ἀνώτερη ἀπὸ πρῶτα καὶ αὐτὸ τὸ ὀφείλω σὲ σᾶς.

Ἡ φωνή της ἐπάλλετο ἀπὸ συγκίνησιν καὶ προσήλωσε τὰ γεμᾶτα εὐγνωμοσύνην βλέμματά της ἐπάνω του.

— Καὶ γι' αὐτὸ πρὸ παντὸς ἤθελα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἐξηκολούθησε.

Ὁ Μαρσὲλ τὴν ἤκουσε μὲ συγκίνησιν. Σὰν νὰ τὸν στενοχωροῦσεν ἡ εἰλικρινὴς καὶ ἀθώα αὐτὴ ἐκδήλωσις τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Μαρίας.

— Ἂς μὴ μιλοῦμε γι' αὐτά. διέκοψε. Περάσανε αὐτὰ μαζὺ μὲ μιὰ θλιβερὰ γιὰ σᾶς περίοδον, ποῦ μοῦ πλήγωνε κ' ἐμένα τὴν καρδιά. Ἂς μιλήσουμε γιὰ τὸ παρόν... γιὰ τὸ μέλλον, τὸ μέλλον σας, ἐκεῖνο δηλαδὴ ποῦ ὠνειρεύθηκα γιὰ σᾶς.

— Τὸ μέλλον μου τὸ ξέρω ἐγώ, εἶπεν ἡ Μαρία εἰς μελαγχολικὸν τόνον. Θὰ εἶνε ὅπως καὶ τὸ παρελθόν μου...

— Ὅπως τὸ παρελθόν σας; εἶπε ὁ ζωγράφος μὴ ἐννοῶν.

— Δὲν μπορεῖ παρὰ ἔτσι νὰ εἶνε. Ἤμουνα ἡ Κόρη τῶν Κυμάτων καὶ ἡ ἴδια θὰ μείνω.

— Γιατί τὸ λέτε αὐτό; ρώτησε ὁ ζωγράφος μὲ ἀγωνίαν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(16) ΛΕΑΝΔΡΟΣ (16)

Ἐκείνη τὴ νύχτα ἡ Τηνέλλα δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ. Μόλις ἔκανε νὰ κλείσῃ τὰ μάτια της ἡ σιλουέττα τοῦ Λεάνδρου ἐνεφανίζετο μπροστά της, κι' ἐνόμιζε πῶς ἄκουγε τὰ λόγια του. Ὅσα τῆς εἶπε γιὰ τὰς μεταξύ των σχέσεις τὴν ἔκαναν νὰ σκεφθῇ πολύ. Δὲν μποροῦσαν νὰ ἦσαν φίλοι, ἀλλά; Τί θὰ ἦσαν; Ρώτησε τὴν καρδιά της, καθὼς τῆς εἶχε πῇ, γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἀπάντησιν, ἀλλὰ δὲν ἄκουσε παρὰ μόνον τοὺς γρήγορους καὶ ὄχι κανονικοὺς παλμούς της. Ἐὰν ἤξευρε νὰ μεταφράσῃ τοὺς παλμοὺς αὐτούς, θ' ἄκουγε τὴν καρδιά της νὰ τῆς λέγῃ: «Τὸν ἀγαπᾷς· ἡ φιλία σου μετεβλήθη εἰς ἔρωτα».

Ἀλλὰ αἱ γυναῖκες ἀρκοῦνται μόνον εἰς τὴν διαίσθησιν καὶ ποτὲ δὲν ζητοῦν νὰ ἀναλύσουν καὶ νὰ ψυχολογήσουν τὰ συναισθήματά των. Κι' ἔτσι ἡ Τηνέλλα εἶχε μὲν ἐννοήσῃ ὅτι ἐκεῖνο ποῦ ἠσθάνετο διὰ τὸν Λέανδρον δὲν ἦτο πλέον φιλία, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε ταυτοχρόνως νὰ διακρίνῃ ὅτι ἦτο ἤδη Ἔρως, ὁ θεῖος Ἔρως!

*

Ἀλλὰ καὶ ὁ Λέανδρος ἐσκέφθη πολὺ ἐκείνην τὴν νύχτα.

Ἐπανέλαβεν εἰς ἑαυτὸν ὅσα εἶχεν εἰπῇ πρὸς τὴν Τηνέλλαν καὶ προσεπάθησε νὰ καθορίσῃ ἂν ἦτο δυνατὸν ἡ μεταξύ των σχέσις νὰ μείνῃ εἰς τὰ ὅρια τῆς φιλίας, χωρὶς νὰ μεταπηδήσῃ εἰς ἐκεῖνα τοῦ ἔρωτος. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἤθελε ν' ἀποφύγῃ.

Θὰ φανῇ ἴσως περίεργον. Ἀλλ' εἶνε τάχα περίεργον νὰ φοβῆται ἕνας νέος τὸν ἔρωτα, ὅταν γνωρίζῃ καλὰ ὅτι δὲν εἶνε πλασμένος γι' αὐτόν; Ὅταν μὲ σπαραγμὸν ἀντιλαμβάνεται ὅτι εἶνε καταδικασμένος νὰ μὴ ἀπολαύσῃ ποτὲ τὰς ἱερὰς συγκινήσεις ποῦ ἐμπνέει τὸ αἴσθημα αὐτό; Καὶ ὅταν αἰσθάνεται τὴν καρδίαν του τόσο γερασμένην, τόσον ποτισμένην ἀπὸ τὴν πίκραν τῆς ἀπογοητεύσεως, τόσον ναρκωμένην ὑπὸ τοὺς πάγους τοῦ χειμῶνος τοῦ σκεπτικισμοῦ, ὥστε νὰ μὴν εἶνε δυνατὸν νὰ σκιρτήσῃ ὑπὸ τὴν ζωογόνον αὔραν τοῦ ἔρωτος, νὰ λουλουδίσῃ τὰ ἐξωτικὰ λουλούδια του καὶ νὰ χαρῇ τὰς χαρὰς μιᾶς ἀνοίξεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδοκίμασε καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ δοκιμάσῃ ποτέ;

Καὶ πράγματι ὁ Λέανδρος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐρωτευθῇ. Ὁ Ἔρως εἶνε αἴσθημα, εἶνε τὸ αἰσθηματικώτερον τῶν αἰσθημάτων. Καὶ πᾶν ὅ,τι εἶνε αἴσθημα δὲν εἶνε λογική. Ἡ καρδία παντὸς ἀνθρώπου ἔρχεται εἰς διαρκῆ σύγκρουσιν πρὸς τὸν νοῦν. Ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Λεάνδρου ὁ νοῦς ὑπὸ τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτῆρος του καὶ ὑπὸ τὴν δύναμιν τῶν ἀτυχῶν περιστάσεων εἶχε καθυποτάξῃ τὴν καρδίαν, τὴν εἶχε σχεδὸν ἀπονεκρώσῃ.

Ὁ ἔρως θέλει ἐνθουσιασμούς, παραφοράς, τρέλλες. Καὶ ὁ Λέανδρος δὲν ἠμποροῦσε νὰ αἰσθανθῇ τὴν συγκίνησιν τῶν ἐνθουσιασμῶν αὐτῶν.

Τὸ κρυερὸν φεῖδι τοῦ σκεπτικισμοῦ καὶ τῆς ἀμφιβολίας, τὸ ὁποῖον ἀκαταπαύστως ἠσθάνετο ν' ἀναδεύεται μέσα του, οὐδέποτε θὰ τοῦ ἐπέτρεπε—τὸ ἤξευρε καλὰ αὐτὸ—νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν τυχὸν ἐρωμένην του, καὶ τὴν κοινοτέραν, καὶ τὴν πλέον ἀσήμαντον τῶν συνήθων ἐρωτικῶν φράσεων. Οὐδέποτε θὰ ἠμποροῦσε νὰ εἴπῃ: «Ψυχή μου... ἀγάπη...σὲ λατρεύω...εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα...εἶμαι δικός σου...». Κ' ἐξ ἄλλου οὐδέποτε θὰ ἠμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ ὡς εἰλικρινεῖς καὶ ἁγνὰς ἀναλόγους φράσεις ἐκ μέρους οἱασδήποτε γυναικὸς καὶ ἂν ἀπετείνοντο πρὸς αὐτόν. Θὰ τὰς ἐνόμιζε ψευδεῖς, ἀπατηλάς, ἀνειλικρινεῖς...

Καὶ ὅσοι ἐρωτεύθησαν ἁγνῶς εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν ὅτι, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀμοιβαία εἰλικρίνεια καὶ ἐμπιστοσύνη, εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ καὶ Ἔρως. Καὶ μάλιστα κἄτι πλέον τούτου· καὶ ἂν ὑπάρχῃ Ἔρως, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποῦ ἡ ἀνειλικρίνεια καὶ ἡ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης θὰ εἰσχωρήσῃ μεταξὺ τῶν δύο ἐρωτευμένων, ὁ Ἔρως φυγαδεύεται ἀνεπιστρεπτεί.

Ὁ Λέανδρος δὲν εἶχεν ἐρωτευθῇ ποτέ. Ὅμως τὰ ἐγνώριζεν ὅλ' αὐτὰ ὡς ἐκ διαισθήσεως, θὰ ἠμποροῦσε νὰ εἰπῇ κανείς.

Ἐὰν ἦτο ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του, ἔστω καὶ ἂν ἐγνώριζεν ὅτι δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐρωτευθῇ τὴν Τηνέλλαν, δὲν θὰ ἐδίσταζεν ἐν τούτοις νὰ παίξῃ μαζῆ της μὲ ἕνα ἐλαφρὸν φλέρτ, ἀφοῦ ἄλλως τε τίποτε δὲν θὰ εἶχε νὰ χάσῃ. Ἀλλ' εἰς τὸν Λέανδρον ὁ ἀκέραιος χαρακτήρ του ποτὲ δὲν θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐξαπατᾷ μὲ τὸ φλὲρτ μιὰ ἀθώα κόρη, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ κόρη αὐτὴ ἦτον ἡ Τηνέλλα, ποῦ δὲν ἤθελε νὰ μολύνῃ τὸ ἁγνὸν αἴσθημα τῆς παλαιᾶς των φιλίας.

Ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὴν συνομιλίαν του ἐκείνου τοῦ ἀπογεύματος, εἶχεν ἀντιληφθῇ ἐπαρκῶς ὅτι ἡ Τηνέλλα ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν ὄχι πλέον μὲ τὸ θάρρος τῆς παλαιᾶς φίλης, ὅτι εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ αἰσθάνεται δι' αὐτὸν κἄτι, ποῦ δὲν ἦτο πλέον φιλία, ἀλλ' ἦτο κἄτι περισσότερον αὐτῆς.

Ἀπὸ τὴν συστολὴν μὲ τὴν ὁποίαν τοῦ μιλοῦσε, ἀπὸ τὰ αἰφνίδια ἐρυθήματα ποῦ ἐπορφύρωναν τὸ πρόσωπόν της, ἀπὸ τὸ ἐπίμονον χαμήλωμα τῶν βλεμμάτων της, ἀπὸ τὸ φούσκωμα τοῦ στήθους της, ἀπὸ κἄτι μισοσβυσμένες φράσεις ποῦ δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ φθάσουν ὁλόκληροι εἰς τὰ χείλη, ἀπὸ μερικοὺς ἀναστεναγμοὺς ποῦ μόλις κατώρθωνε νὰ συγκρατῇ, ἀπὸ τὸ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νευρικό της καὶ βεβιασμένον γέλοιο, ἀπὸ τὴν ὅλην ταραχήν την τέλος, ἀντελαμβάνετο ὅτι εἰς τὴν καρδίαν τῆς Τηνέλλας, ἡ πρὸς αὐτὸν φιλία εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ παραχωρῇ τὴν θέσιν της εἰς τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα.

Καὶ αὐτὸ τὸν ἀνησυχοῦσεν ἐξαιρετικά. Εἶχε τάχα δικαίωμα νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὴν Τηνέλλαν ἕνα αἴσθημα, πρὸς τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο τὸν ἑαυτόν του ὅτι δὲν ἦτο εἰς θέσιν ν' ἀνταποκριθῇ;

Καὶ ἠσθάνθη ὅτι εἶχε καθῆκον νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸν—κακὸν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ποῦ τὸ ἀντελαμβάνετο—αὐτὸς εἰς τὴν ἀρχήν του.

Ἀλλὰ πῶς;

Ἐσκέφθη πολὺ ἂν ἔπρεπε νὰ ξαναπάῃ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Κλώνη, ἂν ἔπρεπε νὰ ξαναϊδῇ τὴν Τηνέλλαν. Ἀλλὰ μήπως αὐτὸς ὁ χωρισμὸς θὰ ἔσωζεν ἆρά γε τὴν κατάστασιν; Ὄχι! Ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἄπειρος τοῦ Ἔρωτος, κατενόει ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσις γιγαντώνει, ἀντὶ νὰ νεκρώνῃ τὸ αἴσθημα αὐτό. Τὸ γιγαντώνει, διότι ἡ τανυσίπτερος φαντασία ἐργάζεται...ἐργάζεται πυρετωδῶς καὶ ἀδιαλείπτως καὶ πλάττει εἰκόνας καὶ πλάττει ὄνειρα καὶ ἱμέρους, οἱ ὁποῖοι τόσον ζωηρότεροι εἶνε καὶ τόσον ἀπέχουν τῆς πραγματικότητος, ὅσον ἡ ἀπομάκρυνσις μεγαλυτέρα εἶνε. Ἐγνώριζεν ὅτι ἅμα τὸ ἔναυσμα τεθῇ—καὶ τὸ ἔναυσμα εἶχεν ἤδη τεθῇ εἰς τὴν καρδιὰν τῆς Τηνέλλας—ἡ ἀποχὴ καὶ ἡ ἐγκατάλειψις δὲν ἦτο ὁ καλλίτερος τρόπος πρὸς κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς καὶ ἀποτροπὴν τῆς πυρπολήσεως.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

5 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Οἱ ἀναγνῶσται ἠμποροῦν νὰ δημοσιεύουν ὅ,τι θέλουν, ἐρωτήσεις, ἀπαντήσεις, ποιήματα, προτάσεις ἀνταλλαγῶν, ὑπολογίζοντες τὰ ποιήματα πρὸς δέκα λεπτὰ τὴν λέξιν καὶ τὰ πεζὰ πρὸς πέντε λεπτά.

— Ἀνταλλάσσω c. p. ἀποκλειστικῶς μὲ ἀρσακειάδας καὶ μαθητρίας ἐμπορικῶν σχολῶν ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ Matelot Malheureux p. r. Ἀθῆναι.

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς πανταχόθεν προτιμῶ Νησίου Καλαμῶν. Μεσσηνιακὸ διαβολάκι ἀποκλείεται. Γράψατε, «Πικραμένο» p. r. Νησίον.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ ἁπαξάπαντας Χαγιωτοποῦλες τὸν Ἐρωτόκριτόν σας γιατὶ δὲν θυμᾶσθε; Βασιλικὴ σὲ χαιρετῶ Τοπανιανὲς πῶς τὰ γλυκοπικροπερνᾶτε; σᾶς χαιρετῶ «Ἐρωτόκριτος» p. r. Ἰωάννινα. Μαῦρε Προσωπιδοφόρε κρατᾶτε τὴν φόρα σας θὰ πέσετε στὴ λίμνη δυστυχῶς ἐλλείπουσιν δῦται. Ψευδωνυμοῦχε τοῦ Νησιοῦ σᾶς φιλῶ «Ἐρωτόκριτος».

— Ἀναγνῶσται τῆς «Σφαίρας» τί γνωρίζετε περὶ τῆς τύχης τοῦ «Ἐρωτοκρίτου»; Ἀρετοῦσα.

— Ἱδρύθη ἐν Ἰωαννίνοις συμμορία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Μαῦροι Προσωπιδοφόροι» σκοπὸν ἔχοντες τὴν εὐρυτέραν κυκλοφορίαν τοῦ ἀγαπητοῦ περιοδικοῦ «Σφαῖρα» προσέτι δὲ τὴν καταπολέμησιν παντὸς θρασυδείλου τῶν ἀδυνάτων ἐκβιαστοῦ Μαῦρος Προσωπιδοφόρος p. r. Ἰωάννινα. Ἀρχηγὸς «Μυστηριώδης» α' ὑπαρχηγὸς «Δοὺξ Κολάσεως», β' ὑπαρχηγὸς «Ἱππότης Ὁμίχλης», ἀρχηγὸς ἀνιχνευτῶν «Ἀσύλληπτος», ὑπασπιστὴς «Στραγγαλιστής», ταμίας «Μεσονύκτιος Ἥρως», γραμματεὺς «Ἀπάχης», εἰσηγητὴς «Ροβέρτος Διάβολος». Διορίζομεν ἀρχηγὸν ἀνιχνευτῶν ἐν Ἀγρινίῳ τὸν Ἀνίκητον «Μαῦρος Προσωπιδοφόρος» Ἰωάννινα. Καραγκιόζην Καρυοθραύστην Ἰωάννινα Κόφτο ρὲ χάχα τί θὲς νὰ μᾶς κάμῃς τὸν μανιφέστα γιὰ τὸ μπλοφατζῆ φαίνεται ἀπὸ τὰ γραφόμενά σου πῶς εἶσαι σωστὸς καρβουνιάρης οὖ καϋμένε μᾶς ἔκαμες καὶ γελάσαμε Μαῦροι Προσωπιδοφόροι Ἰωάννινα.

— ΠΡΟΣΟΧΗ σήμερον ἱδρύεται ἐν Βόλῳ μεγάλη καὶ τρομερὰ συμμορία τοῦ «Μαύρου Χεριοῦ» μὲ ἀρχηγὸν τὸν τρομερὸν Φαντομᾶν καὶ ὑπαρχηγὸν τὸν περιβόητον Λέων Λεώνην καὶ σκοπὸν ἔχοντες νὰ καταπολεμῶμεν τοὺς ἀντιθέτους γράψατε μέσῳ «Σφαίρας» p. r. Φαντομᾶς Βόλου.

— Ἀποσύρομαι τοῦ σαλονιοῦ τῆς «Σφαίρας» οἱ ἀνταλλάξαντες μετ' ἐμοῦ ἂς ἐξακολουθήσουν Χαμένε μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὄνομα καὶ πρᾶγμα χαμένος γιὰ νὰ σὲ δαγκάνουν τὰ σκυλιὰ «Λίζα».

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ ἁπαξάπαντας Μαυροφόρα p. r. Ἀγρίνιον.

— Ἀληθινὴ ἀγαθὴ διατί σιωπᾶτε, Εὐαγ. Γιωτόπουλος.

— Μεσσηνιακὸ Ἀγγελουδάκι ἄστα κατεργαρᾶκο μπράβο σου σὲ ἐπαινῶ γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ fleur du pre. Φρέντε γλυκοκελαδῆς σάν... Λησμονημένη καρδιὰ σὲ λησμονήσανε, ἀρκεῖ ποῦ γνωρίζεις ὁ ἴδιος περὶ ταύτης Διαβολάκι σὲ φοβήθηκα εἶσαι μαυροφόρα Γειά σου Σατανᾶ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σου τὸ Διαβολάκι; ἔρχεσθε ἀγκαλιασμένοι νὰ μᾶς φοβίσετε. «Ἀστραπὴ» Ναύπλιον.

— Περίλυπος μαθοῦσα ἔτι μιᾶς ἐκ τῶν φίλων μου ὅτι ἔκαμα εἰς τοὺς μαθητὰς Λάτ-Ἀλγ-καὶ Λειβαδίων μεγάλην ἀναστάτωσιν δι' ἐκεῖνα ἃ ἔγραψα ζητῶ ἀπ' αὐτοὺς συγγνώμην. Ἀπαντήσεις διὰ τῆς στήλης ταύτης «Εὐτυχοῦλα» Χίος (Λειβάδια).

— «Κυανὰ Χρυσάνθεμα» ἔγραψα πρὸς ἐγγραφὴν ἀπαντήσατε Grisson p. r. Ἀθήνας.

— Παιδὶ Ἀμύνης ἐκήρυξα πόλεμον ἀνακάλεσον ὕβριν. Πειρακτήριον, Etoile ἔγραψα ἰδιαιτέρως. Γκιόνε.

— Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν c. p. μετὰ δεσποινίδων Φιλιατρῶν, Κυπαρισσίας Πατρῶν, Καλαμῶν, Ἀθηνῶν, Λαρισσης, Βόλου, Θεσσαλονίκης, Κοζάνης, Σιατίστης, «Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων p. r. Ἀθῆναι.

— Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν c. p. καὶ ἐπιστολῶν πανταχόθεν προτιμῶ Ἀθηνῶν, Λαρίσσης, Βόλου «Τὸ Ὡραῖο Μπουμπούκι» p. r. Λάρισσαν.

— Εἰσερχόμενος εἰς τὸ ὥμορφο σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ζητῶ ἀνταλλαγὴν c. p. μὲ μαθητρίας καὶ μοδιστρούλας Ἰωαννίνων. Γράψατε, «Μυρίπνοον ἄνθος» p. r. Ἰωάννινα.

— Ἀρσακειάς, ἀνταλλάσσετε c. p. μετὰ δεσποινίδων καὶ νέων; Γράψατε, Ἀθώαν Τρυγῶναν Ζευγολατιὸ Μεσσηνίας.

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς πανταχόθεν. Γράψατε Οὐρὰν διαβόλου p. r. Μεσσήνην. «Λίστερ» κουταμάρας. Οὐρὰ διαβόλου.

— Στέφεν, Φρέντε, Σατανᾶ, ζητῶ τὴν συνδρομήν σας νὰ καταδιώξωμεν τοὺς ἀχρείους λωποδύτας τῶν ἐπιστολῶν «Βόλφραμ». Μεσσήνην, «Μεσσηνιακὸ διαβολάκι». Δὲν ἀκούεσθε πλέον· φαίνεται ἐπειδὴ ἀπουσιάζουν οἱ συνέταιροί σας. «Βόλφραμ» Μεσσήνην.

— Λίστερ, πόθεν κατάγεσαι; ἀπὸ τὸ κλεινὸν Ναζήριον ὀνομαστὸν γιὰ τοὺς μεγάλους ὄνους. Ἐσύ, δὲν ἀμφιβάλλω, εἶσαι ἀπὸ τοὺς πολλοὺς χὰ χά, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως γιατὶ σοῦ δίνουμε τιμὴ νὰ γράφουμε γιὰ σένα. Παμπόνηρο διαβολάκι τὶ συμμαχίαν θέλεις ἀφοῦ εἶσαι ἄχρηστος. Γιάννη Ἁγιάννη, τὸ μυαλό μου τὤχω καλλίτερα ἀπὸ τὸ δικό σου. «Φρέντος»

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ μαθητὰς καὶ γεροντοκόριτσα Πατρῶν, Μεσολογγίου, ἐνοικιάζω καρδίας ἀριστοκρατικῶς ἐπιπλωμένας. Γράψατε «Φουστάνι» p. r. Ἀγρίνιον.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ δεσποινίδας καὶ μαθητὰς Μεσσήνης, Ἀθηνῶν, Καλαμῶν. «Φουστάνι» p. r. Ἀγρίνιον.

— Ἀέρα στὸ Κουνοῦπι Λίζα καὶ Ζοζάννα. «Φουστάνι».

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μετὰ δεσποινίδων πανταχόθεν. Προτιμῶ ἐξ Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ Κερκύρας. «Προμηθεὺς δεσμώτης» p. r. Ἀθῆναι.

— Ρετσινόλαδε, γράψε κ' ἄλλα ν' ἀκούσουμε. «Προσωπιδοφόρος».

— Μία Δεσποινὶς ἀνταλλάσσει c. p. ἐπιστολάς. Λόλαν Ἀστεριάδου p. r. Μεσσήνην.

— Βενεδέτον. Ἐλήφθησαν, παρεδόθησαν. Μπαρσᾶκον. Ἐπὶ προταθέντος μοι ζητήματος ἀδυνατῶ σᾶς βοηθήσω. Λίστερ, ἀέρα δὲν κάνεις γιὰ τὴ Σφαῖρα. Στέφεν Μεσσήνην.

— Ἀφιεροῦται εἰς τὸν Σατανᾶν. Τζὰκ-Χίντερ, Ψευδοκόμη. Μαραμένο ἄνθος, γιὰ δὲς μοῦτρα ποῦ θέλησαν κάρτας ν' ἀνταλλάξουν αὐτοὶ ὅπου δὲν ἠμποροῦν τὸ στόμα νὰ φράξουν. Τῷ Φρέντῳ. Γιαννάκη μου πῶς τόπαθες καὶ ὠνομάσθης Φρέντος, θὲ νὰ σὲ κάμῃ ὁ Λουπὲν γιὰ νὰ σοῦ λένε Ἔντος. Μεσσήνη Ἀρσὲν Λουπέν.

— Καλλιτέραν ἀπάντησιν ἔδωκεν ὁ Τάκης Ἰωάννου καὶ ἐβραβεύθη. Ἂς γράψῃ τὶ κάρταις τοῦ ἀρέσουν. Ἑλκύουσα Ἀτσιγγάνα.

— Ἱδρύθη ἐν Μεσσήνῃ ἑταιρία τῶν «Καρδιῶν» σκοπὸν ἔχουσα τὴν θεραπείαν τῶν ἐρωτευμένων καρδιῶν. Ἀρχηγὸς «Τρίγωνος Καρδία». Ἑταῖροι, Φρέντος, Στέφεν, Πονεμένη ψυχή, Δόνα, Ροζάλβα, Ἰατρὸς Καμπυλόγραμμος καρδία, Φαρμακοποιός, Ἰσοσκελὴς καρδία, Νοσοκόμος, Τεθλασμένη καρδία. Γράψατε, «Τρίγωνον καρδίαν» p. r. Μεσσήνην.

— Χαμένε ἀνεκαλύφθης ἀλλὰ δὲν σᾶς ἐνοχλῶ νὰ μὴ τὰ χάσετε. «Φουστάνι» Ἀγρίνιον.

— Λίστερ εἶσθε ἀνίκανος καὶ ἀνάξιος συνάμα νὰ ὑβρίζετε καὶ προσβάλητε οὓς συνεπαθήσατε Βόλφραμ Μεσσήνην.

— Στέφεν Μεσσηνιακὸ Διαβολάκι, δέχεσθε ἀνταλλαγήν μου; γράψατε «Καῖσαρ Δίας» p. r. Μεσσήνην.

— Λίστερ ἐκενώθη τὸ ταμεῖον πρὸς δημοσίευσιν τὸ ὁποῖον γεμισθὲν ἐκ νέου ἀρχίσατε τὴν ἔφοδον Λησμονημένη Καρδιά.

— Κηδεύομεν τὸν Φρέντον διὰ νεκροφόρας Εἱμαρμένη Πρωτοψάλτης Μεσσηνιακὸ Ἀγγελουδάκι κατὰ πληροφορίας τὴν ψυχὴν ἀνήρπασε τὸ Μεσσηνιακὸ Διαβολάκι προφθάσατε τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς ψυχῆς, τὴν ὁδηγεῖ εἰς τὴν κόλασιν οἱ τεθλιμμένοι Ἔνοπλον Ζιζάνιον, Λησμονημένη Καρδιὰ Μυγκέ.

— Ἁγνὸ Ἀνθάκι δὲν κάνεις γιὰ τὸ νησὶ κάνεις γιὰ τὴν Κέρκυραν Μεσσηνιακὸ Ἀγγελουδάκι.

— Μαυρίκιον βρὲ σκουριασμένη πρόγκα τί νόμισες ὅτι δὲν θὰ σὲ ἀνακαλύψω ὅπου εἰσῆλθες μετὰ τῶν φίλων σου στὸ σαλόνι τῆς «Σφαίρας» εἶσθε ὁ Γ. Π. τρέμε τὴν ὀργήν μου Σφήκα p. r. Ἀγρίνιον.

— Πρὸς τὸν «Μαῦρον» εἰς ἄλλον νὰ πωλᾷς ταῖς ἐξυπνάδες σου διότι ἀπὸ τὸ διστιχάκι σου δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ ἕνα Τσιπλάκην· τὴν διαγωγήν σου τὴν γνωρίζω ὅτι εἶσαι ἕνας Μεσκίνν· κατὰ δὲ τὴν ἀντίληψιν ἀνήκεις εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἀλτσάκηδων· εἰς ἄλλην σου πρόκλησιν θὰ ἦσαι ἄξιος μιᾶς περιφρονήσεως. «Ζωὴ Ἀφιερωμένη εἰς Χανουμάκι».

— Ἑλκύουσαν Τσιγγάναν. Δημοσίευσις ἀποτελέσματος διαγωνισμοῦ καθυστερεῖ πολύ· ἐνεργήσατε ἔρανον, συνάξετε δίδραχμον ἀξίαν βραβείου. «Διαβόλου κάλτσα».

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολάς. Δ. Γ. Χ. Κ. Πολύγυρον Χαλκιδικῆς p. r.

— Attention, Attention, ἱδρύθη ἐν Ἀθήναις συμμορία «Justice» σκοποῦσα τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀδικουμένων, τιμωρίαν αὐτῶν καὶ δρᾶσιν ἐν τῇ «Σφαίρᾳ». Ἀρχηγὸς «Μοσχομάγκα Ἀθηνῶν», ὑπαρχηγοὶ «Μεφιστόφελε» καὶ «Λατουρνέν». Δεχόμεθα ἀντιπροσώπους καὶ ἀνιχνευτάς. Γράψατε «Justice» p. r. Ἀθήνας.

— Ἀνταλλάσσω κὰρτ ποστὰλ καλλονῶν καὶ τοπεῖα καὶ ἐπιστολὰς μὲ Δεσποινίδας ὅλων τῶν μερῶν. Δέχομαι καὶ διάφορα ἐρωτήματα. «Ἀργυρᾶ Πανσέληνος» p. r. Βόλον.

— Ἀνταλάσσω c. p. μὲ Δεσποινάρια Βόλου —Λαρίσσης—Ἀθηνῶν, γράψατε «Λέων Λεώνην p. r. Βόλον.

— Μπιρδέση καὶ Σοκολατένιε Στρατιώτα δὲν δέχομαι. «Ἑλκύουσα Τσιγγάνα».

— ΠΡΟΣΟΧΗ Ε. Δ. καὶ Β. Κ. ἀπὸ τὴν συμμορίαν τοῦ «Μαύρου Χεριοῦ» μὴ πειράζετε κανένα διότι θὰ ξεσκεπασθῆτε καὶ ξυλοκοπηθῆτε ἡ συμμορία τοῦ «Μαύρου Χεριοῦ». Βόλος.

— Ε. Ν. ἂς ἦσαι μαθητής· μὴ πειράζῃς τὰ κορίτσια θὰ ξυλοκοπηθῇς. Γλυκεῖα Ἀνάμνησις.

— Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν c. p. καὶ ἐπιστολῶν μετὰ δεσποινίδων πανταχόθεν ἰδίως Λαρίσσης. «Τὰ Ὡραῖα Τέμπη» p. r. Λάρισσαν.

— Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν c. p. καὶ ἐπιστολῶν μετὰ δεσποινίδων Ἀθηνῶν, Λαρίσσης, Βόλου, Θεσσαλονίκης. «Ἡ Ἐλευθέρα Μακεδονία» p. r. Λάρισσαν.

— Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν c. p. μὲ νέους καὶ νέας Ἀθηνῶν Μάριος Καραπάνος, p. r. Ἀθῆναι.

— Ἄλτ, ἄλτ, ἄλτ, ἀνταλλάσσω ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας πανταχόθεν· προτιμῶ ἐκ Κεφαλληνίας καὶ Σμύρνης. «Ὁ Στρατηγὸς τῶν Οὐσσάρων» p. r. Ἀθῆναι.

— Ἀνταλλάκτριαι δέχομαι ἀλληλογραφίαν πανταχόθεν, προτιμῶ ἐξ ὑποδούλων μερῶν. «Τὸ Πληγωμένο Γεράκι p. r. Ἀθῆναι.

— Δεσποινάρια ἄλτ ἀνταλάσσω c p. μετὰ δεσποινίδων Ἀθηνῶν, Γέρα Μιτυλήνης, Τριπόλεως, Τυρνάβου, Λαρίσσης, Βόλου. «Ἀπηλπισμένο Σωφεράκι» p. r. Λάρισσαν.

— Δεσποινίδες μαθήτριαι Ἀρσακειάδες ἀνταλλάσσω ἐπιστολάς, κάρτας «Διάπλασις Ἰδεῶν» Χανδρινοῦ Πυλίας.

— Occasion! Νέος ἡλικίας 22 ἐτῶν κάτοχος δύο γλωσσῶν νῦν δόκιμος ἀεροπόρος ζητεῖ σύζυγον νέαν 17 ἕως 20 ἐτῶν. Προτιμῶνται δεσποινίδες καὶ Ἀρσακειάδες Καλαμῶν ὡς καὶ καλλοναὶ πάντων τῶν μερῶν καὶ δὴ αἱ φέρουσαι ὄνομα, Μαρία, Νίνα, Ἑλένη, Νίτσα, Λίζα, Χρυσοῦλα, Κοῦλα. Ὅρος ἀπαραίτητος ἐκτὸς ψευδωνύμου δήλωσις καὶ πραγματικοῦ ὀνόματος καὶ εἰ δυνατὸν ἀποστολὴ καὶ φωτογραφίας ἥτις ἐπιστραφήσεται ἐν περιπτώσει ἀπαρεσκείας, ἄκρα ἐχεμύθεια. Σοβαρὸν δῶρον ἐκλεγησομένην. Ἀνθ. Semaire poste restante. Θεσσαλονίκη.

— Τρελλὴν Ἐρωτευμένην. Ὑπὸ ὅρους δηλώσεως σημερινὸν φύλλον, ἐὰν θέλῃς συμμορφώθητι γράψε Ἀνθ. Semaire.

— Ξαναπερνῶντας ἀπὸ τὸ μυρωμένο σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» μας ζητῶ δύο λόγια παρηγορίας γιὰ νὰ πετάξω λιγάκι τὸν πέπλον τῆς μελαγχολίας μου! Ἀτρόμητε Χριστὸς Ἀνέστη καὶ τοῦ χρόνου... διπλός. Coeur meurtri μὲ ἐξέχασες; Γκιώνης p. r. Πειραιεύς.

— Σκορδόπιστη, μπορεῖς νὰ μᾶς...; διότι βεβαίως γνωρίζεις... ἐνῷ εἶσαι τόσον ἔξυπνη, ἀλλὰ λίγη οἰκονομία στὸ κουτόχορτο.—Ἐνεφανίσθη ἐν Λαμίᾳ μεγάλη καὶ τρομερὰ συμμορία Μαύρης Νυκτὸς σκοπὸν ἔχουσα τὴν καρπαζοείσπραξιν, ἀρχηγὸς αὐτῆς ὁ τρομερὸς «Ζὰκ-Βλάξ» καὶ ἀνιχνευτὴς ὁ ἀξιόδαρτος «Φῆλιξ Θρασύδειλος» Παιδὶ Ἀμύνης.

— Ἐγκάρδια εὐχαριστήρια δι' ὅσους προσεφέρθησαν νά... θυσιασθοῦν νυμφευόμενοί με... ὁ ζητούμενος εὑρέθη—τοῦτο πρὸς ἡσυχίαν τοῦ «Χαμένου»! Αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν να χαιρετήσω καὶ ὅλους τοὺς συμβουλεύσαντάς με ἠθικολόγους. Lustige Witwe.

— Κόμην Ἀρτώφ. Δέχομαι Lusrige Witwe.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ νέους καὶ δεσποινίδας πανταχόθεν, προτιμῶ Δίδας Ἀθηνῶν, Βόλου, Θεσσαλονίκην, Καλαμῶν, Ἰωαννίνων καὶ Χαλκίδος. Κώσταν Βάχλαν p. r. Θεσσαλονίκην.

— Γλυκὸ Γαμόγελο, Στέλλαν Βιολάντη, Ρεμβάζουσαν, Ἀναπολοῦσαν διατί δὲν ἀπαντᾶτε;!; Κώστας Βάχλας p. r. Θεσσαλονίκην.

— Συμμορίαν 7 Χ, ἔγραψα πρὸς ἐγγραφήν· ἀπαντήσατε· Γκιόνε ἦσαι ἠλίθιος· τὸν νοῦν σου στὴ Δανάη Lustige Witwe ἐπεθύμουν ἰδιαιτέραν ἀλληλογραφίαν. Μασίτσας.

— ΔΗΛΩΣΙΣ. Κατὰ τὸν τηλέγραφον τῶν Πατρῶν ὁ Μητρούσης ἐγκατέλιπε τὴν Περδίκω καὶ ἔκαμε Χριστὸς Ἀνέστη μὲ τὴν Μαρουσῶ τοῦ Παπᾶ, Σοκολατένιος Στρατιώτης.

ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ

— Τίπ-τόπ, Μικρὰν Κόρην, Σκορδόπιστην ἐλάβατε κάρταν; Σοκολατένιος Στρατιώτης.

— Συμμορίαν 7Χ, δέχομαι, φυλαχθῆτε, παράξενον ὅλαι αἱ συμμορίαι ἐνεφανίσθησαν εἰς Λαμίαν !!;; Μελαχροινὴ Κουρσάρα. Πληγωμένη, Ξανθοῦλα, γράφω ἰδιαιτέρως. Gkione.

— Γεῶργο Σταυριανόπουλε, Γεῶργο Κοσμόπουλε χρόνια πολλά. Νῖκος Μπάκουρας Φιλιατρά.

— Ἀνταλλάσσω κάρταις καὶ ἐπιστολὰς μὲ μαθητὰς καὶ μαθητρίας Γυμνασίων. Προτιμῶ τοπεῖα καὶ matte. Γοργόπτερον Χελιδόνα p. r. Μεσσήνην.

— Εἰσερχομένη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ κομψότατον σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστὰλ μὲ ἀπαξάπαντας. «Χρυσῆ Πετολούδα» P. r. Δράμαν.

— Ἐρωτευμένη Καλογραῖα, μὴ δὲν σοὶ ἔμεινε ἀπὸ τον ἔρωτα γιὰ νὰ μὲ ἀπαντήσῃς εἰς τὴν ἐπιστολήν μου; κρῖμα ποῦ εἶμεθα καὶ συμπολῖται. Κόμης Μοντεχρῆστος.

— Δεσποινίδες, ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ ἀπαξαπάσας. Προτιμῶ Μεσσήνης, Ἀθηνῶν, Ἀνδραβίδος. Μισῶ τὰς γεροντοκόρας—Συμμαχῶ μὲ συμμορίας—Ἀλανιάρην. Poste restante—Ἀθήνας.

— Δεσποινίδες ἄλτ ζητῶ ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν καὶ c. p. μὲ δεσποινίδας καὶ δὴ Ἀρσακειάδας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Αἰγίου. «Βαρῶνος Αἰγίου» p. r. Πειραιᾶ.

— Δηλῶ ὅτι λόγῳ ἐργασίας μου θὰ παραμείνω εἰς Ἀθήνας ἐπ' ἀόριστον συνιστῶ ἀνταλλάκτας μου διεύθυνσις Ἐλευθέρας Μακεδονίας p. r. Ἀθήνας.

— Γκαρνιὲ κράτα τὴ φόρα σου «Za la mort».

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς πανταχόθεν ἐκ Κύπρου, Σύρου, Πατρῶν, «Κυνηγὸς τῶν Ἀλπεων» p. r. Ἀθῆναι.

— ΜΝΗΣΤΗΡ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ. Γραμματοθυρὶς 36 Ἀθῆναι δισρκὴς ἀνταλλαγὴ εἰκονογραφημένων δελταρίων πανταχοῦθεν συζητητήριος ἀλληλογραφία πάσης φύσεως Προτίμησις τὰ ἄνθη.

— Βρὲ πειρακτήριον σαχλαμάρα κσμινάδα τί ἔχεις νὰ κάμῃς μὲ τὴν τρελλοαρσσκειάδα ἄφησέ την γιατὶ μᾶς γέμισες ἀλογόμυιες. «Τὸ Κορίτσι τοῦ Μπακαλη τοῦ Γειτονικοῦ»—Ἀνταλλάσσω κάρτες μὲ ὅλους καὶ μὲ ὅλας «Τὸ Κορίτσι τοῦ Μπακάλη τοῦ Γειτονικοῦ p. r. Βόλον.

— Νινέτταν Κυριαζῆ. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Χριστόφορος Χρυσάκης.

— Πίθηκε Βεν. κάθησε καλὰ διὰ νὰ μὴ φύγῃς ἀξύριστος ἀπὸ τὰ Φιλιατρά. Γιόγνης Κάβρας.

— Χαίρετε κύριοι Κοθῶνι γειά σου, Χαμίνι τί γίνεσαι; «Φαίδρα».

— Παῦτε βρέ! Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ Μάγκες, Χαμίνια, Ἀλάνηδες, Ἀλήτας καί... Βλάμηδες γράψατε. «Στέφεν» «Φρέντε», μὲ δέχεσθε εἰς τὴν συμμαχίαν σας; «Νησιώτικο Ἀλάνι» p. r. Μεσσήνην.

— Γιάννην Ἁγιάννην. Μὴ θυμώνεις κὺρ Γιαννάκη μὴ πεισμώνεις μὴ κακιώνεις γιατὶ ρώτησα 'πὸ Γιάννη κι' ὅποιο ξύλο κόβω κάνει. Μαργαριταρένιο Δάκρυ πρόσεχε σοῦ γραψα. Μυστήριος.

— Μαύρους Προσωπιδοφόρους Ἰωάννινα καταχθόνιον σχέδιόν σας ἀνεκαλύφθη, δηλώσατε ὑποταγὴν ἄλλως ἀποκαλύψω Ἀρχηγὲ Μυστηριώδη πῶς πηγαίνουν τὰ γυμνάσια «Τρεμὸρ» Ἰωάννινα. Ζιζάνιον Ἰωάννινα Ἄφτα παράτατα γιατὶ σαλάτα μᾶς τάκαμες καὶ σύ, ὁ Ἀλέκσρος τί γίνεται; «Τρεμὸρ» Ἰωάννινα.

— Μικρὲς Πειραιωτοποῦλες μου στείλατε ἕνα γραμματάκι σ' ἕνα θλιμμένο καὶ μικρὸ ρωμαντικὸ λοχιάκι λοχίαν Ξάνθον Σιμονετᾶτον 12ον Σύνταγμα ΙΙΙ Πολυβολαρχία Τ. Τ. 919.

— Εἰσερχόμενος διὰ πρώτην φορὰν στὸ χαριτωμένο καὶ μυροβόλον σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς ἀπ' εὐθείας μόνον μὲ δεσποινίδας τῆς Πρεβέζης ἵνα διέρχομαι τὸν μελαγχολικόν μου βίον ἐν τῷ μετώπῳ Π. Π. δεκανεὺς ΙΙΙ Πολυβολαρχίας 12ου Πεζ. Συντάγματος Τ. Τ. 919.

— Κάποιος κύριος γνωρίζει νὰ κοιμᾶται ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ στιχουργῇ τὸ «Κοιμήσου» «Ληστοφυγόδικος».

— Προφυλαχθῆτε διέρχεται ὁ Παμπόνηρος Σπαρτιότης, ὁ τρομερὸς ἀνιχνευτής... ὅσαι κι' ὅσοι θέλουν ν' ἀνταλλάσσουν c. p. μαζύ του γράψατε «Παμπόνηρον Σπαρτιάτην Α' Ἑλληνικὸν σχολεῖον Σπάρτην».

— Ὁ κ. Διπλωμάτης μᾶς παρακαλεῖ νὰ ἐπαναλόβωμεν τὴν δήλωσίν του ὅτι δὲν ἀπαντᾶ εἰς γράμματα ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.

— Meine Lustige Witwe, Ich will Ihrer RiΠer sein, Masiste.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

Αἱ ἀπολαύσεις τῆς Ἀνοίξεως

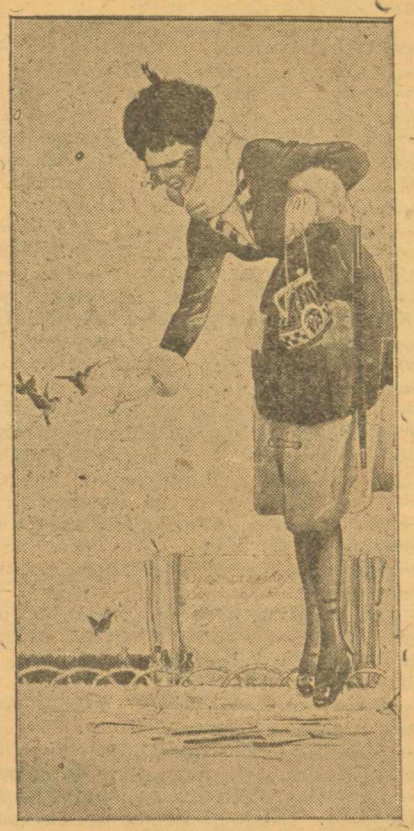

ΤΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙΑ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Εὐαγ. Νίκαν. Προτιμήσκτε δι' ἐπιταγῆς τὴν ἀποστολήν. *Οὐρὰν διαβόλου.* Στείλατε διεύθυνσίν σας. *Μεσσην. ἀγγελουδάκι.* Περιεκόπησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἀκριβῶς τόσαι λέξεις ὅσον καὶ τὸ ἀντίτιμον, *Σ. Ροῦσσον.* Πρόκειται περὶ ἄλλου συνωνύμου. *Μαυροφόραν.* Ἐχρεώθητε λεπτὰ 65. *Κ. Ἀδάμ.* Ἐπιθυμεῖ νὰ τηρηθῇ μυστικόν. *Δ. Μπιρμπᾶκον.* Ἐλήφθησαν. *Τρεμόρ.* Ποῦ θὰ στείλωμεν τὸ φύλλον; *Κόμην Μοντεχρῆστον.* Καὶ πάλιν ἡ πρώτη λέξις δυσανάγνωστος. *Μέγαν Ἄγνωστον.* Στείλατε τὴν διεύθυνσιν καὶ ὑπόλοιπον δρ. δύο διὰ τὰ ἰδιαίτερα. *Κρόμβελλον.* Ὅλα λέξεις κεφαλ. λεπτὰ 20. *Χ. Γ. Κ.* Αἰγείρα. Συνδρομὴ δραχ. δέκα· ὅλαι αἱ πληροφορίαι ἀναγράφονται εἰς τὰς δημοσιεύσεις. *Ἀκαδημαϊκόν.* Διαθέσιμον. *Ι. Κοντολάτην.* Ἀδίκως ἀνησυχήσατε, ἠθέλαμε νὰ σᾶς ποῦμε διὰ τὴν καθυστέρησιν τοῦ φύλλου καὶ οἱ τυπογράφοι ἔκαμαν λάθος, *Γ. Χριστοφορίδην, Μ. Ζουμάκη, Δ. Κυδώνη, Α, Μουρίκην, Δ. Δημητριάδην, Θ. Μπαρμπία, Ἀθ. Γκέλην, Ι. Κουμούσην, Χ. Βασιλείου.* Ἐνεγράφητε. *Ναυτάκι Χαλκίδος.* Ἂν δὲν ἐδημοσιεύθησαν, σημαίνει ὅτι δὲν ἐλήφθη.

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

Γκιώνην.—Πειραιᾶ.—Ἔχετε διαβάσῃ πολύ, ἰδίως ρωμαντικὰ μυθιστορήματα κ' ἔχετε ἐπηρεασθῆ. Εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς ἔχετε μιὰ ἀπογοήτευσι, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι προσποιεῖσθε τὸν φιλοπαίγμονα, ὅταν θέλετε. Εἶσθε εὐγενής, λογικός, φιλόπονος. Φροντίστε νὰ μὴν ὀνειροπολῆτε καὶ πολύ. Τὰ καταφέρατε ν' ἀποσπασθῆτε;

Coq. Lait.—*Ἀθήνας.*—Ἔχετε πολὺ ἀνεπτυγμένον τὸ αἴσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας, ἀναμεμιγμένον μὲ ἀρκετὸν ἐγωϊσμόν. Αὐτὸ εἶνε καλὸν ἐφόδιον. Εἶσθε θετικὸ μυαλό, ποῦ ξέρει τί ζητεῖ, σαφὴς εἰς τὰς ἐκφράσεις σας, γενναιόψυχος, ξέρετε καλὰ τὸν κόσμο.

Ὁ κ. Χ. Ν. Π. εἶνε δυσηρεστημένος ἀπὸ τὴν διάγνωσί μου. Ἤθελε νὰ τὸν κολακεύσω γιὰ νὰ εὐχαριστηθῇ ἢ μήπως φαντάζεται ὅτι ξέρει καλὰ τὸν ἑαυτόν του; Ἐὰν αὐτὸ συμβαίνῃ, ἀπατᾶται.

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΚΕΡΔΩΝ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Κατὰ τοὺς συγκεντρωθέντας εἰς τὸ Πρακτορεῖον ἀριθμοὺς ἐπωλήθησαν τὸν μῆνα Μάρτιον 62,489 φύλλα τῆς «Σφαίρας» ἐν ὅλῳ, καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ ἐκ τῆς παρακρατήσεως ἐκ τοῦ ἀντιτίμου ἑκάστου τούτων ἑνὸς τετάρτου τοῦ λεπτοῦ ποσὸν ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 156 καὶ 22 1)4 λεπτά. Ἐὰν εἰς τοῦτο προστεθοῦν αἱ ἐκ τῆς παρακρατήσεως ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν δύο προηγουμένων μηνῶν δραχμαὶ 247 καὶ 27 3)4 λεπτά, τὸ ὅλον ποσὸν ἐκ τῆς πωλήσεως ὁλοκλήρου τῆς τριμηνίας ἀνέρχεται εἰς δρ. 403 καὶ λ. 50, τοῦτο δ' εἶνε τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον θὰ διανεμηθῇ εἰς τοὺς 10 ἐκ τῶν ἀποστειλάντων δελτία ἀναγνώστας, ἑκάστου τούτων μέλλοντος νὰ λάβῃ δρ. 40 καὶ 35 λεπτά. Ἡ πρὸς ἀνάδειξιν τῶν δέκα τούτων τυχηρῶν κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν ἑπομένην Κυριακήν, 28ην Ἀπριλίου καὶ ὥραν 10 1)2 π. μ. εἰς τὰ γραφεῖα μας. Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν ἐπιθυμοῦν παρακαλοῦνται νὰ παραστοῦν κατὰ τὴν κλήρωσιν, πρὸ τῆς ὁποίας θὰ γίνῃ ἐπὶ παρουσίᾳ των ἐξέλεγξις τῶν κλήρων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ἑκάστη ἔγκρισις ψευδωνύμου διὰ τὸ 1919 δραχμὴ μία. Οἱ ἐγκρίνοντες ψευδώνυμα πρέπει νὰ μᾶς γράφουν τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν των.)

Ἐνεκρίθησαν τὰ ψευδώνυμα:

«Μυρίπνοον ἄνθος», «Δ. Γ, Χ. Κ.», «Νυκτερινὸς κατάσκοπος», «Οὐρὰ ἀετοῦ», «Τεθλασμένη καρδία», «Καμπυλόγραμμος καρδία», «Τρίγωνος καρδία», «Ἰσοσκελὴς καρδία», «Νὰτ Πίνκερτων», «Προμηθεὺς δεσμώτης», «Φουστάνι», «Φάσμα ζωῆς», «Justice», «Μαυροφόρα, «Ἀλανιάρης», «Φαίδρα», «Νησιώτικο Ἀλάνη», «Συρανὸ δὲ Μπερζεράκ», «Ληστοφυγόδικος», «Κυνηγὸς τῶν Ἄλπεων», «Τὸ κορίτσι τοῦ μπακάλη τοῦ γειτονικοῦ», «Βασίλισσα τῶν ἀνθέων», «Τὸ ὡραῖον μπουμπουκι», «Ὕδωρ Στυγός», «Φαρμακερὰ βέλη», «Τρελλὸ Πατηνιωτάκι», «Ἀρχιεπόπτης Ζεύς», «Ἐρωτευμένη Ἀτθίς», «Εὐωδιάζον Γιοῦλι», «Ἱππότης τῶν ἀστέρων», «Κόμης Ἀδμών», «Μέγας Ἄγνωστος», «Κρόμβελλος, «Χλωμὸ φεγγάρι», «Φλογισμένη καρδία», «Φὸν Κολοκοτρώνης», «Μελαχροινὴ Χαλκιδοπούλα». «Ἀτσίγγανος», «Πικραμένο Μωραϊτόπουλο», «Τεθλιμμένη Καρδία», Δόκτωρ Κούκ», «Ἰούλιος Βέρν», «Palmen Garten», «Νυφίτσα», «Faüst».

"ΜΗ ΤΗΝ ΑΦΙΣΗΣ!"

Ἀχτιδομάλλη! Σὰν ξεπροβάλλεις φωτερὸς
ἀπ' τὰ ψηλὰ τῆς γῆς παλάτια
καὶ διαπερνᾷς ἀκράτητος τἀθέριο τ' οὐρανοῦ
μὲ τ' ἀφρισμένα σ' ἄτια...
τὴν πονεμένη μου ψυχή, μαζί σου τὴν τραβᾶς
καὶ τήνε λούζεις μὲ φιλιά!!
Ἀχ! φίλιε την! πῶς τὰ φιλιά σου τὴν μεθοῦνε,
σφίχτην γλυκὰ στὴν ἀγκαλιά!!!...
Καὶ πάντα πάρτηνε στὰ σύγνεφα μαζί σου,
μαζί σου ναῦρη τὴ χαρά,
Γιατὶ στὴ ζῆσ' αὐτὴ δὲ βρίσκει τίποτ' ἄλλο
ἀπὸ τὴ μαύρη συφορά!
Ἀχτιδομάλλη! ἔγειρες νὰ ταξειδέψῃς
ἀποστάσανέ σου τὰ ἄτια...
Μά, μή· πίσω τὴν ψυχή μου τὴν ἀφίσης,
γιατὶ μύρια θὰ γενῇ κομμάτια!!!

Δεμὶρ-Ἰσσὰρ — *Ἄγγελος Καλούδας*

Προηγούμενα τῆς «Σφαίρας» φύλλα πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖά μας.

ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑ
ΚΑΛ. ΚΟΥΛΟΥΡΗ & Α. ΞΥΝΑΡΙΟΥ
Στερεότης, κομψότης, τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι (Κεραμεικοῦ 19)

Ἀριθ. 3 — Β' Σειρὰ

Δελτίον μετοχῆς εἰς τὰ κέρδη

Σάββατον, 20ὴ Ἀπριλίου 1919

Ὀνοματεπώνυμον .....

Διεύθυνσις .....